

με ελληνικών φύλλων

Ἐξέλιξις

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἔγγραφῆς ἑξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
,, τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←

Γαλατᾶ, Περμποπάζαρον, Σαατοῆ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ

Παρ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ καινοτομήσωμεν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης ἐπιθεωρήσεως, αἰσθανόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ζηλοτύπως προσκεκολλημένους πρὸς μίαν παλαιὰν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν εἶχον ὅλοι, ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐκδώσουν κᾶτι τι. Ἡ συνήθεια αὕτη ἦτο νὰ δικαιολογῶν τὴν ἔκδοσίν της, ν' ἀποδίδωσιν αὐτὴν εἰς φιλικὰς προτροπὰς καὶ τέλος νὰ ἐπικαλῶνται τὴν συνδρομὴν τῶν φιλομούσων κυρίων κυρίων συνδρομητῶν, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἔτι εὐδαιμονίαν.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι, πιστεύομεν, οἱ ἀναγνώσταί μας, νὰ μὴ συμμορφωθῶμεν κατὰ γράμμα πρὸς τὸν προαιώνιον τοῦτον κανόνα, ἀλλὰ καὶ θὰ συγχωρήσωσι, βέβαια, νὰ εἴπωμεν ἐξηγήσεις τινὰς, σχετικὰς πρὸς τὴν ἀνά χειρὸς ἐπιθεώρησιν. Τοῦτο, ἄλλωστε, ὑποθέτομεν ὅτι θ' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς μιᾶς ἀπορίας — τῆς ἀπορίας τῆς ἐμφανίσεώς μας — θὰ παράσχῃ δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἑνὸς ὄνειρου τόσοσιν προσφιλοῦς, ὅπερ ἄρχεται νῦν πραγματοποιούμενον.

Καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ δηλώσωμεν ἀπεριφρόστως, ὅτι δὲν ἐμφανίζομεθα, ἵνα πυκνώσωμεν τὰς φάλαγγας τοῦ τύπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἐγωιστικῶν ἢ ἄλλων λόγων — μακρὰν ἀφ' ἡμῶν παρομοία ἰδέα — ἀλλ' ἀπλούστατα, ἵνα δημιουργήσωμεν κᾶτι τι, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει.

Ἡ πρόοδος τῆς δημοσιογραφίας, ἡ ἐπελθοῦσα μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν, συνετέλεσεν, ὥστε νὰ διαγραφῶσι βαθύτατα τὰ ὄρια τοῦ ἡμερησίου τύπου καὶ τοῦ περιοδικοῦ, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ ἡμερησίδες μας, δι' ὄλων τῶν μέσων προσπαθοῦσαι νὰ παρακολουθήσωσι τὴν παγκόσμιον κίνησιν, κατέστησαν κυρίως πολιτικά, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ παρ' ἡμῖν περιοδικὰ — λίαν εὐάριθμα ὄντως — χαράζαντα εἰδικὸν πρόγραμμα καλλιτεχνικὸν ἢ φιλολογικόν, ἀπευθύνονται πρὸς ὠρισμένην τῆς κοινωνίας μας τάξιν. Ἡμεῖς δὲν θὰ εἰδικεύσωμεν τὸ ἔργον μας — ὁ τίτλος του, ἄλλωστε, τὸ δηλώνει — ἀλλὰ θ' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς ὅλας τὰς τάξεις, πρὸς ὅλους τοὺς χαρακτήρας, θὰ τεθῶμεν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἐργάτου, θὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ μελετητοῦ καὶ εἰς τὸ καλλυνητήριον τῆς κόρης, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὰς στήλας μας θὰ εὐρίσκωσι κᾶτι τι λεληθότως διδακτικόν, ἀκουράτως ἐνδιαφέρον καὶ ἀθῶως τερπνόν. Θὰ διδάξωμεν τὸν ἀναγνώστην τὴν σκέψιν, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα, ἀλλὰ πρὸ πάντων θὰ τὸν συνειθίσωμεν νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἐνδιαφέρηται. Ἄν τοῦτο ἦναι ὑπηρεσία, πολῦτιμος τόσοσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς γράφοντας, ἀφίνομεν τοὺς ἄλλους νὰ κρίνωσιν.

Ἐνὶ λόγῳ ἐρχόμεθα νὰ ἐργασθῶμεν. Θὰ καταβάλωμεν ὅλα τὰ δυνατὰ ἠθικά καὶ ὑλικά κεφάλαια, θὰ συγκεντρώσωμεν περὶ τὴν ἐπιθεώρησίν μας ὅ,τι ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία καὶ ἐπιστήμη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μέγα, θ' ἀφιερῶσωμεν τὰς σκέψεις μας, τὰς δυνάμεις μας, τὴν

ἀγάπην μας ὄλην πρὸς ἐπιτυχίαν της. Βέβαιοι ὅτι, ὅσον μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν σημειώσῃ ἡ ἐπιθεώρησις, τόσοσιν καὶ περισσοτέρας ὠφελείας θὰ προσφέρῃ.

Μερικοί, συνειθισμένοι ἄλλως, θὰ ξενισθῶσιν ἴσως διὰ τὸ ὕψος μας καὶ τοὺς μεγάλους λόγους, τοὺς ὁποίους ἐκφέρομεν. θὰ μᾶς εὐρωσιν ἐγωιστὰς ἢ ἐπαναστάτας κατὰ τῶν παραδεδεγμένων συνηθειῶν. δὲν θὰ θελήσωμεν νὰ δικαιολογηθῶμεν, « ἡ μετριοφροσύνη τῶν συγγραφέων, τῶν ἐμφανιζομένων πρὸ τοῦ δημοσίου, εἶναι ὑποκριτικὴ καὶ εἶναι παραδεδεγμένον, ὅτι ὑπὸ τὸν μετριοφρονέστερον πρόλογον κρύπτεται ὁ ἐγωιστικώτερος χαρακτήρ » καὶ ταῦτα γράφονται ἀπὸ τὸν Francois Coppée, ἀπὸ ἑνα Ἀκαδημαϊκὸν τουτέστι καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοὺς ὑποφαινομένους.

Πρὸς τί, ἄλλωστε, νὰ κρυπτόμεθα; Προσφέρομεν εἰς τὸ δημόσιον ἐργασίαν πνευματικὴν, ἀπόρροιαν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ ὄχι ὀλίγων ἐξόδων. Ἄντ' αὐτῆς δὲν ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἐκτίμησιν του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του, ἀπεκδεχόμεθα δὲ τὴν ἀγάπην του, νοί, τὴν ἀγάπην τοῦ δημοσίου μας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς πολῦτιμος ἐνίσχυσις καὶ μεγάλη τιμὴ.

Τὸ ἔξευτελιστικὸν τίμημα τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὴν ἐπιθεώρησίν μας καὶ ἡ τύχη τῶν πνευματικῶν ἔργων τῆς γλώσσης μας — τύχη θλιβερώς οἰκτρὰ — μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὴν φροντίδα νὰ δηλώσωμεν ὅτι δὲν ἐπιδιώκομεν ὑλικά κέρδη, τὰ ὁποῖα ὅμως δικαιούται νὰ ζητήσῃ καὶ ὁ μικρότερος χειρῶναξ καὶ ὁ ταπεινότερος ἐργολάβος. Ὡς ἀμοιβὴν μας ἐπιφυλάσσομεν τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἐκλαϊκεύομεν τὴν γνῶσιν, ὅτι θὰ σκορπίσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ θὰ δημιουργήσωμεν μίαν κίνησιν. Ὁρίσαμεν λοιπὸν τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν τίμημα, ἀμιλλώμενοι, καίτοι ἀνίσχυροι ἡμεῖς, πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς παρομοίας ἐκδόσεις, ἡ λαϊκώτερα τῶν ὁποίων, κατὰ τὸ ἥμισυ μεγαλειτέρα τῆς ἡμετέρας, πωλεῖται εἰς τριπλασίαν τιμὴν, καίτοι ἀριθμοῖ 100,000 ἐγγεγραμμένους, ἐξ ὧν οἱ 10,000 εἶναι Ἕλληνες.

Θὰ παρεθέτομεν ἐνταῦθα προγράμματα ἐπὶ προγραμμάτων, θὰ ἀνεφέρομεν τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα ἔχομεν διὰ τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, ἀλλὰ παραιτούμεθα, διότι κινδυνεύομεν ἡμεῖς πρῶτοι νὰ παραβῶμεν τὸ σύμβολόν μας.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τῶν ἔργων καὶ τῆς δράσεως. Οἱ περιπλέον λοιπὸν λόγοι εἶναι περιττοί. Ἡ ἐπιθεώρησις μας ἔρχεται νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ περιεχομένου της καὶ οὐχὶ διὰ κενῶν λόγων. Ἐν μόνον ἔχομεν ἐν τέλει νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν: ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον καὶ εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸ ἀκολουθήσωσιν, μελετήσατε τὸν ὄργανισμὸν του μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἂν νομίζητε ὅτι ὄντως ἔχομεν ὑπ' ὄψει κάποιο τέρμα, μὴ λείψητε νὰ μᾶς ἐνθαρρύνητε εἰς τὸ ἔργον μας, τὸ ὁποῖον θὰ ὀφείλῃ τὴν δρασίν του καὶ τὴν εὐδοκίμησίν του εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἠγάπησαν, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸ ἐκτιμήσωσιν.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ Η ΠΙΣΤΙΣ;

Όσον περισσότερον ταλαιπωρούμεθα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τόσον περισσότερον πρέπει νὰ ἐνισχύωμεν ἐν τῇ καρδίᾳ μας τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν. Ἡ πίστις εἶναι τὸ ἀσφαλές-στερον καταφύγιον τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι τὸ μόνον μέσον τῆς εὐτυχίας του ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ τῆς σωτηρίας του ἐν τῷ μέλλοντι. ☐

Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰς περικοπὰς τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ἃς περιγράφονται τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ σταματήσατε ὀλίγον εἰς τὴν μελέτην τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειάν του. Πολλοὶ τούτων ἦσαν ἄλλοθενεῖς καὶ ξένοι, ἐν τούτοι πάντες ἤρχοντο πρὸς τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν θερμὴν καὶ ἀσάλευτον πίστιν καὶ ἡ πίστις αὐτὴ τοὺς ἐξίσωσε πρὸς τοὺς «υἱοὺς τῆς βασιλείας» καὶ τοὺς ἤξισσε νὰ ἴδουν τὴν πλήρωσιν τῶν πόθων των. Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς ἄρα γε νὰ ὁμοιάσωμεν πρὸς αὐτούς; μὴ δὲν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀσθενεῖς μας; μὴ δὲν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν καρδίαν μας καὶ τὸ πνεῦμά μας δεινῶς βασανιζόμενα; διατί ὀκνοῦμεν; ἃς ἀναλάβωμεν ὀλίγην πίστιν πλειότεραν, ἃς θεομανθῶμεν μετὰ τὸ ζωογόνον αὐτῆς πῦρ καὶ ἃς προσέλθωμεν. Ὁ Χριστὸς δὲν παύει νὰ εἶναι παρών, ἡ πίστις δὲν ἔπαυσε ποτε νὰ θεραπεύη καὶ νὰ χύνη βάλσαμον εἰς χαινούσας πληγὰς. Συνήθως ἀκούω νὰ λέγουν: Παρήλθεν ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων! Οὐχί· τῶν θαυμάτων ὁ καιρὸς δὲν παρήλθεν, ἀλλ' ἡμεῖς τυφλώτομεν πρὸς τὰ περὶ ἡμᾶς τελούμενα θαύματα. Ἄν εἴσθε ἰατροί, παρατηρήσατε ὑπὸ τὴν ἔποσιν ταύτην τοὺς ἀσθενεῖς σας, ἂν εἴσθε φιλόλογος ἐξετάσατε περισσότερον ἐπισταμένως τὴν ψυχὴν τῶν διαφόρων φιλολογικῶν ἔργων, ἂν εἴσθε μόνον ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας, μελετήσατε ὀλίγον τὴν κατάστασιν τοῦ γείτονός σας. Τί θὰ ἴδητε; τὴν πεποίθησιν, τὴν χαράν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἠρεμίαν, τὴν ἀσφάλειαν νὰ ἀναδύεται εἰς τὰς ψυχὰς, τὰς ὁποίας ἤρωσε βαθὴν τῆς πίστεως τὸ ἄροτρον, τὴν τύψιν, τὴν μελαγχολίαν, τὴν ἀπελπισίαν, τὰς βασάνους, τὴν ἀστάθειαν εἰς τὰς ψυχὰς, αἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ. Ἡ πίστις δὲν θεραπεύει μόνον, δὲν ἔρχεται βοηθὸς μόνον κατόπιν μιᾶς δυστυχίας ἢ ἐνὸς παθήματος, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνει πᾶσαν δυστυχίαν. ἐνισχύει ἡμᾶς κατὰ παντὸς ἀπενεκταίου καὶ παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων εἰκόνα. Νομίζετε ὅτι θὰ ὑπῆρχον ψυχικὸι ἀσθένειαι ἂν ὑπῆρχεν ἡ πίστις; Φρονεῖτε, ὅτι ἡ κοινωνία μας θὰ ἐκλαίει τόσα θύματα ἀπελπισίας, τόσους ἀτόχειρας, τόσους ἀποκόρους τοῦ βίου, ἂν ἡ πίστις εἴχε ρίζας βαθυτέρας εἰς τὴν καρδίαν μας; Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ τραγικῷ καὶ ἀγρίῳ θανάτῳ ἐπεζήτησαν τὴν γαλήνην, ἤντησαν τὸ πρὸς τὸν θάνατον θάρος των ἐκ τῆς μανιακῆς δειλίας των πρὸς τὴν ζωὴν· ἐκύτταξαν τὸν βίον διὰ τῶν μελανῶν ὑάλων τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ κόρου καὶ ἀντὶ διὰ τῆς πίστεως νὰ ἀποβάλλωσι τὰς ὑάλους ἐκεῖνας, διὰ νὰ ἴδωσι τὴν ἀληθῆ τοῦ κόσμου εἰκόνα, ἐξώρυσαν βαθύτατα τοὺς ὀφθαλμούς των...

Ἄς κλαύσωμεν τὰ θύματα τῆς τοιαύτης ἀπάτης καὶ ἃς ἐνισχύσωμεν ἑαυτοὺς πλειότερον διὰ τῆς πίστεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἐπεθύμουν πολὺ σήμερον, ὅπως ἀπὸ τῆς πτῆλης αὐτῆς δώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἄπ' Ὅλα» μίαν περιληπτικὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καταστάσεως καὶ ὑποδείξω τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται τὰ διάφορα ἐκκρεμῆ ζητήματα. Ἄλλ' ἄρα γε τοῦτο εἶναι δυνατόν; Εὐρισκόμεθα βεβυθισμένοι εἰς μίαν τόσον πικρὴν πολιτικὴν οὐμίχλην, ὥστε πολὺ δυσκόλως θὰ δυνηθῆ τις νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ, παρὰ μόνον νὰ φαντασθῆ. Διότι εἶναι γνωστὸν βέβαια, ὅτι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς πολιτικῆς δράσεως παίζεται περισσότερον εἰς τὰ παρασκήνια, παρὰ εἰς τὴν κοινότητα, ἂν δὲ θελήσῃ τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ἐπίσημων ἀνακοινώσεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εὐαρεστοῦνται νὰ προσφέρουν αἱ κυβερνήσεις, πρέπει νὰ κριθῆ ὡς πολὺ ὑπομονητικὸς.

Ὅπως δὴποτε κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἔλαβον χώραν δύο ἐπίσημα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουν τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Μία ἡγεμονία ἀνακηρύσσεται εἰς βασιλείον ἀπ' ἐνός, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου ἐν κράτος προσαρτᾶται εἰς μίαν δύναμιν. Τοῦντεῦθεν ὅταν ἀμιλοῦμεν περὶ τοῦ Νικητὰ θὰ τὸν προσφωνῶμεν Μεγαλειότατον καὶ ὅταν θ' ἀκούωμεν Κορέα θὰ λέγωμεν μετὰ τὸν νοῦν μας: μία ἐπαρχία τῆς Ἰαπωνίας. Καίτοι δὲ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι πράγματα τυπικά, ἀφοῦ τὸ μὲν Μαυροβούνιον ἦτο κατ' οὐσίαν βασιλείον ἀπὸ πολλοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Ρωσοῖα-πωνικοῦ πολέμου ἡ Κορέα εἶχε καταδικασθῆ, ἐν τούτοις ἐδημιούργησαν πολλὰς δυσαρ-σκειάς, ἡ Σερβία ζηλοτύπως βλέπει τὴν προαγωγὴν αὐτῆν καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὲν δυσκολεύεται νὰ κρύψῃ τὴν δυσαρσκειάν της.

Τὰ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἔτι σκοτεινότερα. Τὸ ταξείδιον τοῦ Μεγ. Βεζύρου εἰς Ρουμανίαν, Μαριέμπαδ καὶ Βερολίνον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς δυσμενεῖς κρίσεις διὰ τὴν Τουρκίαν, ἐκείνων, οἵτινες δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον τὴν Τουρκίαν συνδεδεμένην πρὸς τὴν Τριπλῆν. Ἀπ' ἑτέρου ἡ πανηγυρικὴ ἐκλογή τοῦ Βενιζέλου μετὰ τῶν λοιπῶν Κρητῶν ὡς μελῶν τῆς Ἑλλ. Ἐθνοσυνελεύσεως προὐκάλεσε διαμαρτυρίαν τῆς Ὑψ. Πύλης πρὸς τὰς Δυνάμεις, αἵτινες δέχονται τὸν Βενιζέλον καὶ τὸν Πολυγεώργην, ἀπέρριψαν δὲ τοὺς λοιπούς. Ἡ Βουλγαρία φαίνεται δυσηρεστημένη διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ τόσον, ὥστε πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης ὑπῆρξάν τινες νομίσαντες ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή Ἑλληνοβουλγαρικῆς συν-εννοήσεως. Εἶναι αὕτη δυνατὴ, εἶναι ἐπίσημος; ἄγνωστον. Ὅπως ὁμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς πολὺ τεθλωμένης καταστάσεως, ἣτις ἀδηλον ποῦ καὶ πῶς θὰ ἐκσπάσῃ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Εἶναι γνωστὸν πῶς ἀνεφάνη καὶ τινες οἱ λόγοι, ὧν ἕνεκα μετ' ἀστράπαιας ταχύτητος ἐπετηφίσθη τὸ περιλάλητον περὶ Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολειῶν νομοσχέδιον κατὰ τὴν διαρρεῦσασαν δευτέραν συνοδικὴν περιόδον τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς, πῶς διεξήχθη ἡ πρωτοφανὴς ἐκείνη εἰς τὰ χρονικά παντὸς Κοινοβουλίου συζήτησις καὶ ἡ ἄδικος ὅσον καὶ ἀδικαιολόγητος συμπεριφορὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης Νεζμεδδίν βέη, διακηρύξαντος ἐν πλήρει συνεδριάσει τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, καὶ ἀπροκαλύπτως δογματικώτατα ἀποφρανθέντος ὅτι «οὐδεμία θερησκευτικὴ διαφορά ἵσχυρὴ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων!» Βεβαίως, οἱ ἀναγνώ-σταί μας γνωρίζουσιν ἐπακριβῶς καὶ ἐν πάσῃ σχεδὸν λεπτομερείᾳ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ πολυθροῦλου ὅσον καὶ ἀτυχοῦς τούτου ζητήματος, ὅπερ διασαλεύον ἐκ βάθρων τὸ προνομιακὸν ἡμῶν καθεστὼς, συνετάραξε καὶ συνταράττει ἔτι τὸ ἔθνικὸν ἡμῶν Κέντρον καὶ κρατεῖ ἐν εὐλόγῳ καὶ δικαίᾳ συγκινήσει χιλιάδας ψυχᾶς Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων.

Ὁ ἐλάχιστος χώρος τοῦ παρόντος φύλλου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν, δυστυχῶς, ὅπως ἐπεκταθῶμεν Ἐκ καθήκοντος, βεβαίως, χρονολογικοῦ μόνον, ἀναγράφοντες τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν δύναμεθα νὰ μὴ ἐξάρωμεν τὴν ὄντως ἀνδρικωτάτην στάσιν, ἣν εὐθὺς ἀμέσως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐτήρησεν ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως, ἱεραμυθῆν καὶ ὑπεραμυνόμενον ἐθνοπροσῶπος καὶ νομοταγῶς πάντοτε τῶν δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ.

Τὰ δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα, ἐπαυλιμημένως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου συνελθόντα, ἐνέκριναν ἐν τέλει ὅπως διαμαρτυρηθῆ τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τῆς τοιαύτης ἀδίκου καὶ μεροληπτικωτάτης λύσεως τοῦ ζητήματος τῶν Ἐκκλησιῶν, δι' οὗ καταπατοῦνται τὰ δίκαια καὶ προνόμια αὐτοῦ, ἅμα δὲ φέρῃ εἰς γνῶσιν τῆς Κυβερνήσεως πάνθ' ὅσα ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος καὶ ἐντεῦθεν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπισυνέβησαν, τὰς κατ' αὐτοῦ πιέσεις καὶ κακώσεις καὶ ἄλλας βιαιοπραγίας καὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως διὰ καταλλήλου ἐπίσημου ἐγγράφου.

Ὁ Πατριάρχης γίνεται δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Ἀνακτῇ καὶ τῷ Μ. Βεζύρῳ, ἀναχωρῶν ὁμως κωμίζει ὑποσχέσεις μόνον.

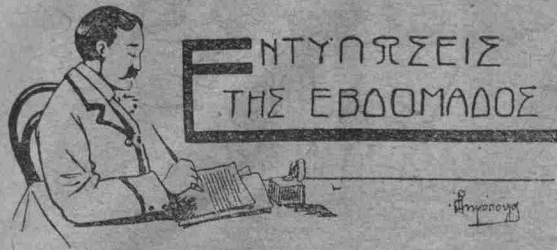
Τὰ τακρίρια τοῦ Πατριαρχείου ἀπορρίπτονται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπιμένει εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐπιμένει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων διαχαραχθεῖσαν πορείαν, ἐτοιμάζει ὑπόμνημα διαμαρτυρίας πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, συνεχίζει τοὺς ἀγῶνάς του καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὴν Ἱην Σεπτεμβρίου συγκληθησομένης Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ψηφοδέλτια τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Μητροπολιτῶν ἀθροῖα καταφθάνουσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, αἱ δὲ ἐπαρχίαι ἐκλέγουσαι ἀποστέλλουσι τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν διὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

Ἐν ταῖς ἐνορίαις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέγησαν ἡδη οἱ δευτεροβάθμιοι καὶ πρωτοβάθμιοι ἀντιπρόσωποι των, οἵτινες σήμερον σύνερχόμενοι ἐν τοῖς Πατριαρχείοις θὰ ἐκλέξωσι τοὺς δύο ὀριστικούς ἀντιπροσώπους Κωνσταντινουπόλεως.

Παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως καὶ ἐκ δημοσιογραφικοῦ, βεβαίως, καθήκοντος, πάσας τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ζητήματος τούτου, διαβεβαιούμεν ὅτι θὰ κρατήσωμεν ἐνημέρους ἐπὶ τοῖς γενησομένοις ἐφεξῆς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Η ΦΟΒΕΡΑ ΕΠΩΔΟΣ

— Ούφ, καϊμένη και σύ, τί περιμένεις απ' τὸ ρωμαϊκό!...

Τὴν φράσιν ταύτην βέβαια τὴν εἰξεύρετε καλά· θὰ τὴν ἔχετε ἀκούσει χιλιάκις καὶ ἴσως θὰ τὴν προφέρατε καὶ σεῖς ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον, τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν γράφω, νομίζω ὅτι ἀναπηδᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μὲ περιβάλλουν· ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ γραφείου μου, ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ καφενεῖα καὶ τέλος ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

Τὴν εἶχον ἀκούσει καὶ τὴν ἀκούω πάντοτε εἰς κάθε συζήτησιν, εἰς κάθε ὁμιλίαν. Εἶναι τὸ φυσικὸν κατάντημα ὅλων τῶν ἀνακοινώσεων, ὅλων τῶν σκέψεων, ὅλων μας τῶν ὁμιλιῶν.

Εἶτε ὁμιλοῦμεν περὶ φιλολογίας, εἶτε περὶ ἐπιστήμης, εἶτε περὶ οἰουδήποτε ἄλλου θέματος, δὲν θὰ λείψῃ ἐν στόμα τοῦ νὰ προφέρῃ αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ πάντοτε θὰ εὐρεθῇ κάποιος, ὁ ὁποῖος, ὕστερον ἀπὸ μερικὰς τετριμμένας μεμημοιρίας, νὰ τὴν ἐκστομίση μὲ μίαν βαρεῖαν ἀποστροφὴν.

— Οὔφ, καϊμένη και σύ, τί περιμένεις απ' τὸ ρωμαϊκό!...

Καὶ ἡ συζήτησις τελειώνει, τὰ πρόσωπα θολοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μαύρης αὐτῆς ἐπιδροῦ καὶ μία μελαγχολία ἐκνευρστικὴ καταλαμβάνει τὰς ψυχὰς μας.

Τί κριμα! νὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἀληθής!

Καὶ ἂν μὲν τὴν φράσιν αὐτὴν ἐκστομίζουσαν ξένα χεῖλη, παύει νὰ ἔχῃ ἐκείνην τὴν βαρεῖαν ἀπόπνοιαν, τὴν ὁποῖαν ἀναδίδει ὅταν τὴν προφέρουν χεῖλη ἰδικὰ μας. Διότι τότε μὲν δύναται νὰ κριθῇ ὡς κατηγορία ἐσφαλμένη ἢ ὡς συκοφαντία μυσάρια. Ἐνῶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία αὐτοκαταδίκη ὑστερικής διανοίας, μία αὐτοκτονία ἠθικὴ, ἐν δηλητηριώδες καὶ ἀποπνεκτικὸν ἀέριον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον σβύνεται κάθε ζωὴ καὶ παραλύει κάθε δραῖσις.

Μέσα εἰς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ Γένους μας, καὶ ποῖος ἀρνεῖται ὅτι ἔχομεν καὶ ἐλαττώματα, ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα, ἢ μᾶλλον τὸ μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα, εἶναι αὐτό: ἀγαπῶμεν νὰ κατηγορώμεθα, ἀρεσκομέθα νὰ ἐξονυχίζωμεν καὶ τὰ μικρότερα σφάλματά μας καὶ ἔχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἴμεθα τὸ πρότυπον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας.

Δὲν σκεπτόμεθα ὅτι ὅλα εἶναι σχετικὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ κρίνωμεν τὴν σκιάν μας ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν αὐτὴ ἡ ἰδιότης ν' ἀποκαλύπτωμεν σφάλματα καὶ

κηλίδας [καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν βελτίωσιν, τότε εἶναι ὑποφερτὴ καὶ ἴσως ὠφέλιμος, ἀλλ' ὅταν ὅμως χρησιμεύῃ διὰ νὰ μᾶς μαραίνῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπελπίζῃ, τότε δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὐρη τὴν ἐλάχιστην ἐπιείκειαν, οὐδὲ ἓνα ὑπερασπιστήν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἠθικὸν εἶναι τὸ μεγαλείτερον ἐφόδιον τοῦ στρατιώτου· ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι καὶ ὁ πολυτιμότερος σύμμαχος παντὸς πολίτου; ὅταν κάθε πολίτης ἀποκτήσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι κάτι τι ὡς Ἔθνος, ὅταν καθεὶς πεισθῇ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα ἔστω καὶ μικρὸν τροχὸν μιᾶς μηχανῆς θαυμασίως λειτουργούσης, τότε καὶ αὐτὸς θὰ ζῇ τελείως καὶ τὸ Ἔθνος του θὰ γίνῃ μέγιστον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν εἶναι.

Αὐτὸ εἶναι μία ἀρχή, τὴν ἀλήθειαν τῆς ὁποίας ὅλοι ἀντιλαμβάνομεθα.

Ἄν ὁ ἀτομικὸς ἐγωισμὸς εἶναι μισητός, ὁ ἐθνικὸς ἐγωισμὸς ὑπῆρξε πάντοτε μεγολοπράγιον.

Εἶχον διαβάσει ἄλλοτε ἐν ἄρθρον τοῦ Ροῦιδου ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρήσιμα Ἐλαττώματα». Ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος συγγραφεὺς ὠμίλει δι' ἐν τῶν Ἄγγλων ἐλάττωμα, τὸν ἐθνικὸν ἐγωισμὸν των.

Διὰ τὸν Ἄγγλον ἀρκεῖ ἐν πρᾶγμα νὰ εἶναι ἀγγλικόν, διὰ νὰ εἶναι τὸ τελειότερον τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἀγγλικὸν ἐργοστάσιον διὰ νὰ εἶναι θαῦμα πολυτελείας καὶ στερεότητος. Εἰς τὴν λέξιν ἀγγλικόν, ὁ Ἄγγλος προσωποποιεῖ τὴν ἠθικὴν, τὴν εὐγένειαν, τὴν χάριν, τὴν δύναμιν· καὶ τὸ πιστεύει. Καὶ ὄχι μόνον τὸ πιστεύει, ἀλλὰ κάμνει καὶ ἄλλους νὰ τὸ πιστεύωσι.

Πρέπει ἄραγε νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔχομεν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐλάττωμα; Δι' ἡμᾶς ἀρκεῖ ἐν πρᾶγμα νὰ εἶναι ξένον, διὰ νὰ εἶναι ὠραῖον, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἰδικόν μας, διὰ νὰ εἶναι ἀριστούργημα.

Ἡ φιλολογία μας, ἡ τέχνη μας, ἡ ἐπιστήμη μας — διὰ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς αὐτὰ — ἐργάζονται, δρωσὶ καὶ ἐκτιμῶνται ἀπὸ τοὺς... ξένους. Ἐνῶ ἡμεῖς τυφλόττομεν πρὸ τῆς ἡρέμου καὶ σιγῆς προόδου, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται καὶ μαραίνομεν μὲ τὴν σκληροτέραν ἀδιαφορίαν καὶ ἀνεκτιμησίαν κάθε ἐπιστημονικὴν μας προσπάθειαν...

— Οὔφ, καϊμένη και σύ, τί περιμένεις απ' τὸ ρωμαϊκό!...

Τί κριμα! ἡμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὰς ἰδικὰς μας χεῖρας νὰ συντριβώμεν τὴν ὑπόστασιν μας καὶ νὰ δηλητηριάσωμεν τὸ πνευμά μας!

Ἄλλ' ὄχι! ἦλθε, νομίζω, καιρὸς νὰ σφραγίσωμεν καὶ νὰ φιώσωμεν μὲ τὴν μεγαλείτερον περιφρόνησιν τὸ στόμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προφέρει αὐτό, νὰ τὸ θεωρήσωμεν δὲ ὡς τὸν μεγαλείτερον ἐχθρόν μας, ἀφοῦ εἶναι καὶ ἐθνικὸς ὀλεθρῶν.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΣΤΗ ΣΟΦΙΑ ΣΠΑΡΘΟΥΔΗ

ἸΟταν σηκόθηκε ἀπ' τὸ πιάνο.

Τῶν ἀθανάτων οἱ καῖμοι στὰ κροτοδάχτυλά σου
Σκαρφαλωμένοι ἀνέβαιναν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάρη
Κάποιος ψυχῆς ὑπέροκουμης,

Κάποιον ἄλλον ἄστρου γέννας

✽

Σὰν κῦμα οὐρανόφραχτο, ἀφροσπλημμυρισμένο,
Σὰν ἓνα νέφος ἀπαλὸ δόλοευκῆς ὁμίχλης
Καὶ χύνουνταν στὸ διάπλατο καὶ μᾶγὸ σου παλάτι

✽

Κ' ἐκεῖ ἡ καρδιά μου, ναύκληρος τοῦ πόνου, ὠϊμένα!
Ἀνέπνευε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ στάθηκε... Μὰ πάλι
Κυλιόθηκε μέσ' στὸ μηδέν, τ' ἀπειροῦ τὴν ἀγκάλη,

✽

Γιὰ πάντα μουρμουρίζοντας στὰ νεκρικὰ τῆς χεῖλη.
«Ἄλλοι του! ποῦ ἀνέβηκε πολὺ ψηλά... ἄλλοι του!...»

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἢταν κατέβαινον ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ «Ἀπ' Ὅλα», εἰς τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε καλέσει ὁ φίλος Διευθυντῆς του, εἶχον τὸ ὕψος καταδίκου συρομένου εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα. Οὐδέποτε ἐφανταζόμην ὅτι τοιοῦτο θὰ ἦτο τὸ τέλος μιᾶς πενταλέπτου ἐπισκέψεως, τὸ τέλος μιᾶς φιλικῆς συνομιλίας. Ἦμην, εἶναι ἀληθές, μόνος καὶ οὔτε σκιὰ δημίου ἐφαίνετο πλησίον μου, ἦμην ἐλεύθερος, ἐν τούτοις ὡς νὰ εἶχον εἰς τοὺς πόδας ἀλύσεις παρέλαιον καθ' ὁδόν. Ἀλλά, μήπως χειροτέρα πάσης καταδίκης καὶ βαρυτέρας ὅλων τῶν ἀλύσεων δὲν ἦτο ἡ ἐντολή, ἡ ὁποία μοι ἐδόθη;

— «Φίλε μου, μοι εἶπεν ὁ Διευθυντῆς, ἡ ἐπιθεώρησις μας θ' ἀφιέρωσιν καὶ στήλην διὰ τὴν φιλολογικὴν ζωὴν. Σᾶς εὐρίσκω πολὺ κατάλληλον νὰ παρακολουθήσητε καὶ νὰ περιγράψητε τὴν κίνησιν τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ βιβλίου...»

Φαίνεται ὅτι εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ μου διεγράψαν σημεῖα ἀπορίας καὶ ἀρνήσεως, διὸ χωρὶς νὰ προλάβω νὰ ἐκφέρω λέξιν, ἐπανέλαβε:

— «ὦ! μὴ ἀρνήσθε· εἴσθε τόσο εἰδικὸς καὶ τόσο καλός, ὥστε δὲν θ' ἀκούσω βεβαίως καμμίαν πρόφασιν ὑπεκφυγῆς»· καὶ σφίγγων τὴν χεῖρά μου, προσέθεσε μὲ ἐν μειδιάματι:

— «Χαίρετε, φίλε μου, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας περιμένω τὸ πρῶτόν σας ἄρθρον. Σᾶς εὐχαριστῶ». Καὶ ἡ συνέντευξις ἐτελείωσεν.

— Ἀλλὰ διατί εἶχε τοιαύτην ἐπίδρασιν αὐτὴ ἡ ἀθῶα πρότασις, αὐτὴ ἡ τόσοσιν τιμητικὴ συνεργασία; δύνασθε νὰ μ' ἐρωτήσητε.

— Σᾶς συγχωρῶ διὰ τὴν ἀπορίαν σας καὶ δὲν σᾶς εὐχομαι νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν θέσιν μου.

Δὲν γνωρίζω τί ἠσθάνθη ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐλάβανεν ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα τὴν ἐντολήν νὰ τοῦ φέρῃ ἀπὸ τὸν Ἄδην τὸν Κέρβερον, ἀλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἦτο εὐτυχέστερος ἐμοῦ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὁ δὲ Εὐρυσθέας μου ἀκριώτε-

ρος πολὺ—συγγνώμην κ. Καβαλιέρε—ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐκείνον. Διότι ἐπὶ τέλους, ἐκείνος ἔστελλε νὰ τοῦ ἐξαγάγη πρᾶγμα ὑπάρχον, πρᾶγμα ζῶν καὶ μάλιστα ὑλακτοῦν, ἐνῶ ἐγὼ ἔστελλόμην νὰ εὕρω καὶ νὰ παρακολουθῆσω μίαν σκιάν, ἐν φάντασμα, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς εἶναι τόσο προβληματική, ὅσον καὶ γριφώδης.

Ἀμφιταλαντεύθην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐνῶ ἡ ἰδέα νὰ μὴ γράψω τίποτε ἐκυριάρχει ἐντός μου, εὐρέθην ἔξωθεν ἑνὸς ἑλληνικοῦ βιβλιοπωλείου.

— Ἄς εἰσέλθω, ἐσκέφθην, ἐδῶ θὰ λάβω πολλὰς πληροφορίας.

Εἰσήλθον καὶ ἐζήτησα τὰς τελευταίας ἐκδόσεις τοῦ μηνός· πέντε λεπτά μετὰ ταῦτα μοῦ ἔφερον ἕνα σωρὸν βιβλίων. Ἄνοιγω καὶ βλέπω: Νέος Ροβινσὼν, Νέον Ἑλληνικὸν Ἀναγνωστικόν, Κατήχησις, παλαιὰ Ἱστορία, τὰ παραμῦθια τοῦ Μπερτόλδου κ. ἄ.

— Μά, κύριε, τῷ λέγω, δὲν ἔγινα ἀκόμη διδάσκαλος καὶ τὰ παιδιὰ μου εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Ροβινσὼνα. Ἔχεις ἄλλο τι; κανὲν νέον μυθιστόρημα, δράμα, κάποια φιλολογικὴ ἢ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν;

Ἐμειδίασε διὰ μειδιάματος οἴκτου καὶ ἀπήντησε ξηρά: Ὁχι.

Εὐρέθην εἰς τὴν ὁδὸν εὐτυχέστερος· ἄνθρωπος εἰδικὸς μοῦ ἐβεβαίωσεν τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦμην νὰ περιγράψω. Τὴν ἐπ' αὐρίον θὰ κατέθετον τὴν ἐντολήν· ἀνέπνευσα.

Ἄφροντις πλέον ἀνέβην εἰς τὸ τράμ τοῦ Πέραν, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἠγόρασα μερικὰ ἐδώδιμα ἀπὸ ἕν παντοπωλεῖον τοῦ Γαλατᾶ· τὸ τράμ ἦτο σχεδὸν πλήρες, περιορισθὴν λοιπὸν εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τὸ δέμα ἐπὶ τῶν γονάτων. Ὅτε τυχαίως, ῥίψας ἐν βλέμμα πρὸς τὸ δέμα μου, βλέπω ὅτι περιεκαλύπτετο ἀπὸ ἕνα καλῆς ποιότητος χάρτην, ἐντυπον καὶ εικονογραφημένον. Βεβαίως δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω πολλὰ πράγματα ἐτι, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδυσκολεύθην διόλου νὰ πεισθῶ ὅτι ἦτο ἐν τυπογραφικὸν φύλλον ἑλληνικοῦ φιλολογ. συγγράμματος. Ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ ἀποκαλύψις αὕτη, ἦτο δι' ἐμὲ ψυχολογικῆ. Ἐζήτησαν φιλολογικὰ συγγράμματα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εὐρίσκω αὐτὰ τυχαίως εἰς τὰ δέματα τῶν παντοπωλῶν. Μήπως οἱ παντοπῶλαι ἀνέλαβον νὰ μᾶς παρέχωσι μετὰ τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς πνευματικῆς τροφῆς, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ περικαλύμματος, ἢ μήπως οἱ παντοπῶλαι μᾶς εἶναι χονδρικῶς καταναλωταὶ τῶν συγχρόνων πνευματικῶν ἔργων μας; Τὴν ἀλήθειαν δὲν ἤρρησα βέβαια ν' ἀποκαλύψω, ἀλήθειαν πολὺ πικρὰν φεῦ! Τὸ ἑλληνικὸν βιβλίον δὲν ὑπάρχει, πάσχει τελείαν ἀφάνειαν ἢ ἀν' ἐκδοθῆν πωλεῖται ὑπὸ τῶν παντοπωλῶν κατὰ τυπογραφικὰ φύλλα μαζὶ μετὰ τεμάχιον ζαμπονίου ἢ τυροῦ. Ἄλλὰ τίς εἶναι ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης καταστάσεως; Ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀφορμὴ τοῦ τοιούτου μαρασμοῦ; Εἰς τοὺς συγγραφεῖς μας; Εἰς τοὺς ἐκδότας; Εἰς τοὺς ἀναγνώστας; Εἰς τοὺς κριτικούς; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ζήτημα σπουδαῖον διὰ πάντα κηδόμενον τῆς πνευματικῆς δράσεως τοῦ ἔθνους, διὰ πάντα ἀναλογιζόμενον τὰς βαρεῖας συνέπειας, ὡς ἡ ἔλλειψις τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

Τὴν ἐπαύριον μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» καὶ ὑπεσχέθην εἰς τὸν Διευθυντὴν του, εἰς τὴν στήλην, τὴν ὁποίαν μοὶ παρεχώρησε, νὰ μελετήσω τὰ αἰτία τῆς ἀφανείας τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου καὶ τῆς ἀκινήσεώς του, ἐκθέσας εἰς αὐτὸν τὰ πρακτικὰ τῆς προηγουμένης, ἅτινα καὶ ἀνωτέρω βλέπετε.

ΘΩΡ

Θέλουμεν δημοσιεύει ἀνάγνωσιν παντὸς συγγράμματος φιλολογικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ, ἀρκεῖ νὰ σταλῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας 2 αὐτοῦ ἀντίτυπα. Εἰδικοί συνεργάται ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῆς βιβλιογραφίας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκάστη ἀνθρωπίνη γενεὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος παραλαμβάνει τὰ στοιχεῖα τῆς γνώσεως καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀρχάς, ὡς ἀναπτύσσουσα θὰ ἐκδηλώσῃ τοιοῦτοτρόπως ἕνα ἔτι βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἐνεργείας ἐν τῇ φορᾷ τοῦ χρόνου καὶ τῇ ἀνεξίσει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πλήν, ὅταν ἕκαστος τῶν νέων ἀνθρώπων, χωρῶν πρὸς τὸ προσκήνιον, περιβεβλημένος ὢν ὑπὸ τοῦ πικροῦ σκοπού, δι' οὗ ἔσσει περιβάλλεται τὸ τέλος τοῦ βίου, προσκόψει εἰς τὰ πράγματα καὶ κρημνισθῆν ἐντὸς τῆς ἀβύσσου τοῦ ἀγνώστου, ἐν τῇ φρίκῃ ἐκείνῃ τῆς μοιραίας ταύτης πτώσεως αἰσθάνεται ἑαυτὸν συγκρατούμενον ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ σχοινίου, ὅπερ ἐξύφανον ταυτοχρόνως ἡ συνείδησις καὶ τὸ λογικόν. Καὶ ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ἀνίκανοι ἢ τε γνώσις καὶ ἡ πίστις ἄχρως ὥρας ἐφάνησαν, ὅπως τελείως κατευνάσωσι τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ μοιραίου, εἰς τὸ οὖς τοῦ χριστιανοῦ καταφθάνει ὁ ἦχος γλυκείας φωνῆς ἐρωτώσης τὴν καρδίαν: «εἰ δὲ ἀγαπάτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς ποία ὑμῖν χάρις ἐστὶ;» καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀβύσσου αἰωρούμενος πάραυτα ἐννοεῖ ὅτι εἰ καὶ οὐδόλως ὁ χριστιανισμὸς ἀπέσβεσε τὴν δίψαν τοῦ κατέχειν τὴν ἀλήθειαν, κατέστειλεν ἐν τοσοῦτῳ διὰ τοῦ χρόνου τὰς ἐξάψεις τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης, μεταβαλὼν κατὰ πολὺ τὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος, ἐφ' οὗ ἡ εὐαγγελικὴ τῆς ἀγάπης ἀρχὴ μεγάλην ἔσχεν ἐπίδρασιν.

Καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ Γολγοθᾶ εὐθέως ἀνακτᾷ ὅλην αὐτῆς τὴν θείαν ἐπιβολήν.

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΧΩ

Η ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συγκίνησις θὰ διαδράμῃ τὸν κόσμον τῶν φίλοζῶων, τὸν κοσμάκον, διὰ τὸν ὁποῖον μετὰ ὅλα τὰ βάσανά του ἡ ζωὴ καὶ πάλιν γλυκεία εἶνε.

Μία εἰδησις, μάντις κακῶν, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περιβεβλημένη τὸ κύρος εἰκόσαετοῦς ἐργασίας καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀμειλίχτου στατιστικῆς.

«Ὁ σύγχρονος ἀνθρωπος ἀποθνήσκει πολὺ νέος· ὁ ἐκ φυσικοῦ γήρατος θάνατος σήμερον ἐκλείπει». Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει ἡ στατιστικὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Montaigne, ἂν δὲν ἀπατώμοι, ὁ ὁποῖος ἔζη τρεῖς αἰῶνας πρὸ ἡμῶν, ἔγραφε κάπου: «Ὁ ἐκ γήρατος θάνατος εἶνε σπάνιος, ἰδιόρρυθμος καὶ ἔκτακτος, μία ἐξαιρέσις, τὴν ὁποίαν Χάρων δίδει ἀπὸ ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν εἰς μερικοὺς εὐτυχεῖς θνητούς».

Οἱ λόγοι τοῦ Γάλλου φιλοσόφου ἔρχονται σήμερον ὡς μαρτυρικαὶ ἀπηχήσεις, ἐπιβεβαιούμεναι ὑπὸ τῶν νεωτέρων στατιστικῶν.

Ἡ φυσιολογικὴ ἡλικία τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς φυσιολογικοὺς ἔπρεπε νὰ ἐπέρχηται κατὰ τὸ 72 1/2 ἔτος, μετὰ τὴν στατιστικὴν τῶν νεωτέρων ἐτῶν κατῆλθεν εἰς τὸ 60ὸν μόνον.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡμεῖς κτίζομεν τὴν ζωὴν μας, ὡς νὰ ἦτο φρούριον, ὁ θάνατος ἐπερχόμενος ἀφαρπάζει ἡμᾶς ὡς παιγνίσματα, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μας, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὄνειρα γλυκύτατα ἐβανκάλιζον τὴν ζωὴν μας.

Ἐν Hendand οἱ ὑγεινολόγοι δίδουν προσηγορίαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὁ δὲ Metchnikoff καὶ ἡ Cie ἀναζητοῦν εἰς τὰς χοάνας τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων τῶν διὰ νὰ μᾶς χαρίσουν μερικὰ ἔτη ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία εἶνε τόσο σύντομος καὶ τρέχει ὡς μία ὄπτασις ἀσύλληπτος.

Καὶ κατόπιν ὅλων τούτων εἶχε δίκαιον ὁ Βολταῖρος, ὅταν ἔγραφε:

«Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε λυπηρὸν,
τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε,
ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία».

Μ. ΜΟΥΣΧΙΔΗΣ ἱατρός.

Τέχνη εἶναι ἡ φύσις, ὁρῶμένη διὰ μέσον μιᾶς ἰδιοσυγκρασίας.
Zola.

Υπάρχει μία μουσικὴ συγγένεια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου: μία καλὴ πρᾶξις εἶναι πάντοτε... ὠραία.
Τούτλ. Δεμαίτη.

ΤΟ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ

ΚΙ' Ο ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ

Ἐκεῖ ψηλά στὰ Μαῦρα τὰ Βουνά
 ζῆ ἓνας αἰδηρόκορμος Λαός,
 ὅπου ποτὲ ὁ ἥλιος ταπεινὰ
 γὰ σκύφη τὸ κεφάλι του βουβός
 ἀκόμη δὲν τὸν εἶδε κι' οὔτε θὰ τὸν δῆ,
 οἶν γὰ εἶτανε Σπαρτιάτικο παιδί.

✠

Ἐκεῖ ψηλά στὰ Μαῦρα τὰ Βουνά
 ζῆ ἓνας βασιλέας κρατερός,
 βγαλμένος ἀπ' τὰ σπλάχνα τὰ τρανὰ
 τέτοιου Λαοῦ, οἶν γίγαντας γερός.
 Στέκεται ἐκεῖ ψηλά, παιδί τῆς Ἀνδρείας,
 οἶν γὰ εἶτανε Σπαρτιάτης βασιλεῖας.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α'

Περιτυλίσω εἰς τὰ νέφη τῆς ψυχῆς
 μου τὴν φωτεινότεραν ἀκτῖνα τοῦ λογι-
 σμοῦ μου καὶ σοῦ τὴν στέλλω—ἄστρον
 ἐλπίδος—να σὲ συντροφεύῃ εἰς τὰ ὄνει-
 ρά σου.

✠

Ἐμπιστεύομαι εἰς τοὺς ἀφροῦς τοῦ
 πελάγους τὸ πικρότερόν μου δάκρυ καὶ
 σοῦ τὸ στέλλω—δρόσον ἀνακουφί-
 σεως—να σὲ συντροφεύῃ ἐν τῇ μονώ-
 σει σου.

✠

Κἄτι τι περισσότερο ἀκόμη. Ἐνα-
 ποθέτω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων
 τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μου καὶ σοῦ
 τὴν ἀφιερώνω—τρόπαιον ἔρωτος—να
 σὲ περιφρουρῇ ὅταν ἡ θλίψις τοῦ χω-
 ρισμοῦ θὰ δάκνη τὰ ἡμιπνέοντα στήθη
 σου.

✠

Καὶ ὅταν σημάνη ἡ στιγμή ν' ἀνα-
 παυθοῦν τὰ βλέφαρα εἰς τῆς λήθης
 τὸν ὕπνον, πάρε μαζί σου ὅ,τι σοῦ ἔχα-
 ρισα, καὶ ἀκτῖνα καὶ δάκρυ καὶ καρδιά.
 Ἡ πρώτη θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ
 μ' ἐνθυμῆσαι, τὸ δεύτερον διὰ νὰ μὲ
 λυπεῖσαι, ἡ τρίτη διὰ νὰ μ'... ἀγαπᾶς.

Ἀθήναι.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου
 Νικόλαος Α' ἐγεννήθη τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1841
 καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τῇ
 14 Αὐγούστου 1860.

Ἐσπούδαζεν ἐν Παρισίοις, ὅτε, δολοφονη-
 θέντος τοῦ Δανιὴλ Α', ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον
 δεκαεπταετῆς, ἀλλ' ἡ σύνεσις Του ἦτο τοιαύτη,
 ὥστε ἐλέγη ὅτι ὑπὸ τὸν ἔφηβον ἡγεμόνα
 ἐκρύπτετο πολὺπειρος γέρον.

Ὁ νέος βασιλεὺς Νικόλαος Α' δὲν εἶναι μόνον ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ μικροῦ Του Κράτους, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος καὶ πεπολιτισμένος. Ἐξεπολίτισε καὶ ἐξημέρωσε τὸν ἡμιάγριον σχεδὸν καὶ ἀτίθασσον Λαόν του καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς Του περινοίας ἐξύψωσε τὸ μικροσκοπικόν Του Κράτος εἰς μεγάλην περιωπήν, καὶ προσέδωκεν αὐτῷ δυσανάλογον πρὸς τὴν γεωγραφικὴν του ἔκτασιν σημασίαν. Κυρίως εἰπεῖν, ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Λαοῦ του, καλλιεργήσας τὰς ἀρετὰς του καὶ πολεμήσας τὰ ἐλαττώματά του. Κατὰ τὸ πεντηκονταετὲς διάστημα τῆς ἡγεμονείας του ὑπῆρξεν ἡ προσωποποίησις τῆς δικαιοσύνης μόνος παρέχων τὸ ὕπατον δίκαιον, συνεδριάζων ὡς ἀρχαῖος Ἕλλην βασιλεὺς ὑπὸ τὴν σκιάν γηραιᾶς δρυός.

Ὑπῆρξε καὶ εἶναι πατὴρ-ἡγεμὼν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ὅσάκις ἠγαγκάζετο νὰ φανῇ αὐστηρός, πρῶτος ἐθλίβετο διὰ τὴν αὐστηρότητά Του. Χαρά Του καὶ εὐχαριστησίς Του εἶναι νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπησε τὰ γράμματα καὶ τὴν λογοτεχνίαν. Θεωρεῖται εἰς τὸν μεγαλύτερων ποιητῶν τοῦ σερβικοῦ ἔθνους.

Ἐγραψε πολλὰ ποιήματα, δράματα καὶ μυθιστορήματα. Ἡ «Βασίλισσα τοῦ Αἵμου», ὡραιότατον μυθιστόρημα ἐγχωρίου ὑποθέσεως, κρύπτον βαθεῖαν συμβολικὴν ἔννοιαν, ὅπερ μέτεφράσθη καὶ ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Ι. Καμπούρογλου, εἶναι ἐν τῶν καλλιετέρων του ἔργων, ἐξ οὗ παρήχθη καὶ τὸ ὁμώνυμον δράμα, θεωρούμενον ὡς τὸ ἐθνικώτερον προῖόν τῆς σερβικῆς Μούσης. Λέγεται ὅτι τὰ σπουδαιότερα ποιητικὰ του ἔργα εἶναι ἀνέκδοτα.

Ἐξ ὅλων τῶν ἡγεμονευουσῶν κεφαλῶν τῆς Εὐρώπης εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ἥρωος ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, μετασχὼν τοῦ τελευταίου ρωσοτουρκικοῦ πολέμου (1877—8) μετὰ τοῦ μικροῦ μὲν τὸν πληθυσμόν, ἀλλὰ μεγάλου τὴν ψυχὴν Λαοῦ Του, ἐπιδείξας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀτυχοῦς δι' ἡμᾶς ἐκείνου πολέμου, δι' οὗ πρὸς ζημίαν τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἰδρῦθη τὸ βουλγαρικὸν κράτος, ἡρωϊσμόν ἀπαράμιλλον.

Ὡς οἰκογενειάρχης ὑπῆρξεν ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς. Ὁ οἶκος Του ἦτο καὶ εἶναι ἐκκλησία. Τούτου ἕνεκεν αἱ θυγατέρες του ὑπῆρξαν αἱ μᾶλλον περιζήτητοι νύμφαι, ἀπόδειξις τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ ὅτι ἡ νεώτερα Του θυγάτηρ ὑψώθη εἰς βασίλισσαν τῆς Ἰταλίας.

Τοιοῦτος ἐν βραχυλογίᾳ ὁ πρῶτος καὶ μέγας βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος Α'. Μακάρια τὰ ἔθνη καὶ τὰ κράτη, ἅτινα προικίζονται ὑπὸ τῆς Θεῆς Προνοίας διὰ τοιούτων ἡγεμόνων.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

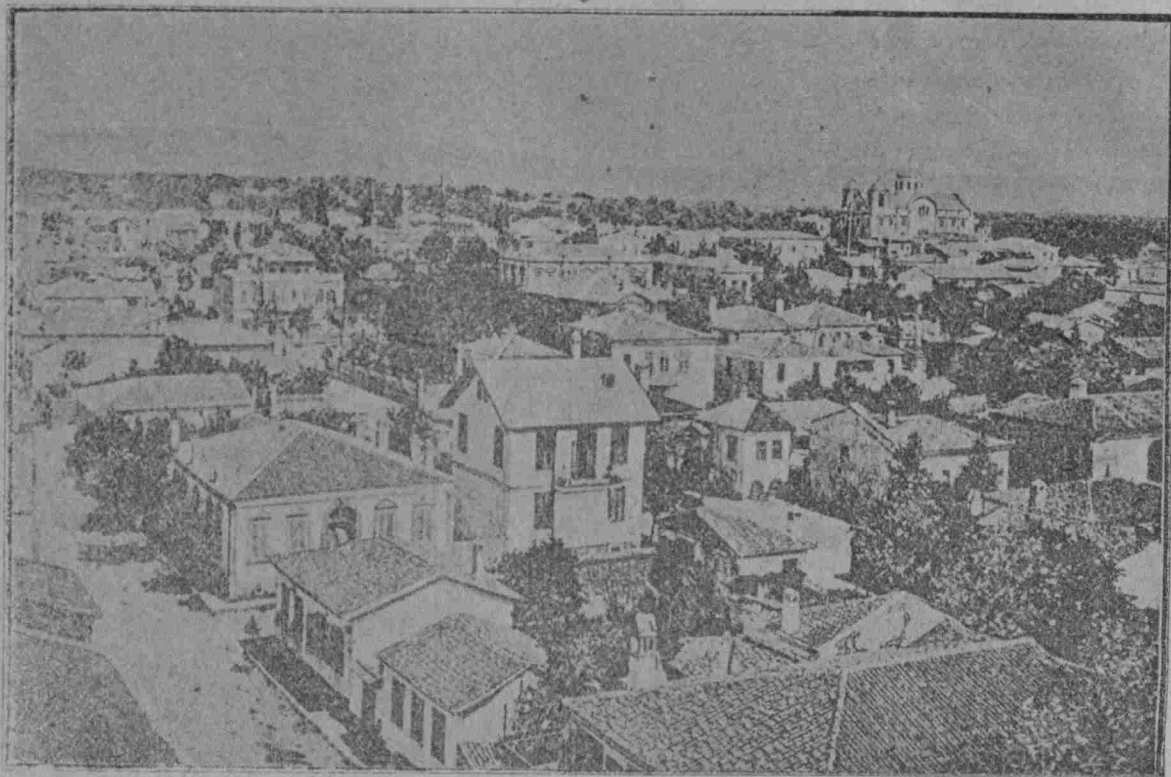
ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Υπό τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου μας ἐγκαινίζομεν, θὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας περιληπτικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας, εἰλημμένας ἐκ τῶν ἀσφαλεστέρων πηγῶν. Τὰς στατιστικὰς ταύτας περὶ τῆς κινήσεως τῶν κοινοτήτων πληροφορίας θὰ συνοδεύωσι καὶ πολλαὶ εἰκόνες σχετικαί, ἧτοι ἀπόψεις πόλεων, ἱστορικαὶ τοποθεσίαι, κοινοτικὰ ἰδρύματα κλπ.

Τὴν σπουδαιότητα καὶ χρησιμότητα τῆς στήλης ταύτης πιστεύομεν, ὅτι ἀντιλαμβάνονται πάντες, εἴμεθα δὲ πεπεισμένοι ὅτι καὶ δεόντως θέλουσιν ἐκτιμήσει. Πρὸς συναγωγήν τῶν πληροφοριῶν τούτων καὶ εὐδοκίμησιν τῆς στήλης ταύτης ὠρίσθη ἐν τοῖς γραφείοις μας ἰδιαίτερα ὑπηρεσία, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς καὶ φίλους τοῦ «*Ἄπ' ὄλα*», ὅπως εὐαρεστηθῶσι ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν εἰκόνας τῶν πόλεων των μετ' ὅσων κρίνουσιν ἀναγκαίων σχετικῶν εἰδήσεων, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι συντελοῦσιν εἰς εὐδοκίμησιν ἐθνικῶς ὠφελίμου ἔργου.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἀρκετὴ ὕλη διὰ τὸ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ συνεκεντρώθη, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι εἰς τὸν πρώτον τόμον τῆς ἐπιθεωρησεῶς μας θὰ παρελάσῃ ὅλη ἡ κίνησις καὶ ἡ δρασίς τῶν κοινοτήτων μας.

Ἄποψις Δεδε-Ἀγάτς

Ἀποστολεὺς Ν. Δ. ΚΟΪ-ΔΗΣ

Ἡ πόλις, τῆς ὁποίας τὴν γενικὴν ἄποψιν παριστᾷ ἡ ἄνω εἰκὼν, ἀριθμεῖ 9,000 κατοίκους, ὧν τὰ $\frac{3}{4}$ εἶναι ὁμογενεῖς. Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης τῆς πόλεως ταύτης, μίαν τῶν μᾶλλον προηγμένων τῆς παραλίου Θράκης, διατηρεῖ ναὸν ὑπερμεγέθη καὶ περικαλλῆ, ἐν ᾧ ἱεροσχηματίζονται τρεῖς ἱερεῖς μετὰ δύο διακόνων. Τὰ σχολεῖα εἶναι : Ἀρρεναγωγεῖον (ἡμιγυμνάσιον), Παρθεναγωγεῖον καὶ Νηπιαγωγεῖον,

πρὸς συντήρησιν τῶν ὁποίων δαπανῶνται περὶ τὰς 700 λίραι. Διδάσκαλοι 7, διδασκάλισσαι 8, μαθηταὶ 90, μαθήτριάς 160 καὶ νήπια 170. Οἱ κάτοικοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Ἐν Δεδε-Ἀγάτς ὑπάρχει Σύλλογος Φιλομούσων, συνεχίαι ναυτικῶν, λεπτοργῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ ἄλλαι.

ΟΙ ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ

Ἦθελα νὰ ἤξευρα πῶς τὸν φαντάζεσθε τὸν Ἀθηναῖον σεῖς; οἱ ὁποῖοι εὐρίσκεσθε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν. Ἦθελα νὰ ἤξευρα, λέγω!... ἀλλὰ μήπως δὲν εἰξεύρω; Μάλιστα, εἰξεύρω... Νομίζω ὅτι, ὅπως ὁ Ἡφαιστος ἦνοιξε μὲ τὸν πέλεκυν τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ ἐπρόβαλεν ἡ Ἀθηναῖα, ἡ θεὰ τῆς σοφίας, ὅτι ἔτσι κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνοίγω μὲ ἓνα μέγαν πέλεκυν τὸ κεφάλι σας... καὶ βλέπω μέσα ἀπ' αὐτὸ νὰ βγαίη τὸ φάσμα τῶν σκέψεών σας διὰ τοὺς Ἀθηναίους, τὸ ὁποῖον ὅμως κάθε ἄλλο μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι, παρὰ ἢ προσωποποίησης τῆς σοφίας... ἀφοῦ πολὺ ἀπέχει τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος.

Μάλιστα, εἰξεύρω πολὺ καλὰ τί σκέπτεσθε διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπειδὴ πιστεύω θὰ εἴσθε περιέργοι νὰ μάθετε τὰς σκέψεις σας... ταύτας, θὰ σᾶς κάμω τὴν χάριν νὰ σᾶς τὰς ἀνακοινώσω...

Σκέπτεσθε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀθηναῖος δὲν δύναται νὰ εἶναι, παρὰ ὁ πλέον καλόβολος ἄνθρωπος, ἢ πλέον ἀπαλὴ καὶ γαληνιαία ψυχὴ. Τὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ζῆ, ὁ καταγάλανος Ἀττικὸς οὐρανός, ὁ ὁποῖος σκεπάζει μίαν τόσο ὠραίαν καταπράσινη καὶ ἁρμονικὴν φύσιν, ποῦ εἰμπορεῖ ν' ἀναγεννήσῃ καὶ τὰς πλέον σκληροτέρας καὶ ἀγριοτέρας ψυχὰς, αὐτὸ τὸ γλυκύτατον κλίμα τῆς Ἀττικῆς δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ κάμετε ἄλλην σκέψιν.

Αὐταὶ λοιπὸν εἶναι αἱ σκέψεις σας, ὅτι ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ὁ πλέον καλόβολος ἄνθρωπος· ἐν τούτοις θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι αἱ σκέψεις σας αὐταὶ εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένα, ὅπως διόλου ἀντίθετοι ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ εἶναι. Ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ὁ μεγαλύτερος γκρινιαρῆς, αἰωνίως γκρινιαρῆς καὶ οὐδέποτε εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ γκρινιαρῆς ἔχει καταστῆ δι' αὐτὸν πάθος φοβερόν, ἔχει καταστῆ ἀπαραίτητος, ὅπως ἀπαραίτητον ἔχει καταστῆ τὸ ξύλον διὰ τοὺς γαϊδάρους... τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό· τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι ἡ γκρινιαρῆς αὐτὴ αὐξάνει διαρκῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀκριβῶς ὅπως διαρκῶς αὐξάνουν αἱ τιμαὶ τῶν εἰδῶν τῶν ἐν ὀριστικῇ διαλύσει... εὐρισκομένων ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ μέγεθος τῶν καπέλων τῶν κυριῶν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Ἀθηναῖος, αἰωνίως γκρινιαρῆς, καὶ ἓνας ἄνθρωπος, ποῦ αἰωνίως γκρινιαρῆς, δὲν εἰμπορεῖ φυσικὰ νὰ εἶναι ποτὲ καλόβολος.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω δὲ πολὺ νὰ δώσετε πίστιν εἰς τὰ λόγια μου αὐτά, διότι ὡς ἐκ τῆς πείρας μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σφαλῶ, ἐπίσης δὲ νὰ μὴ ὑποθέσετε ὅτι, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ εἶμαι Ἀθηναῖος καὶ συνεπῶς γκρινιαρῆς, μὴ ἔχων ἄλλην ἀφορμὴν αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ νὰ γκρινιαρῶ, ἀναγκάζομαι νὰ γκρινιαρῶ μὲ τὴν γκρινιαρῆ... τῶν Ἀθηναίων. Ὁχι, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι.

ΗΛΙΑΣ ΓΚΙΤΑΚΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἐκθειάζομεν, δὲν εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν, ἀλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχομεν.
Ἐδμόνδος Ἀμποῦ.

Ἡ τάξις εἶναι ἡ ἠθικὴ καλλονὴ τῶν πραγμάτων.
Ὁκτάβου Φαιγιέ.

Ὅταν πλησιάζω μικρὸ παιδί, αἰσθάνομαι δύο αἰσθήματα ἀντίθετα εἰς τὴν ψυχὴν μου· τὴν τρυφερότητα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ σέβας δι' ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ τὸ παιδίον τοῦτο μίαν ἡμέραν.
Λουδοβίκος Παστιέρ.

Ἀπουσία = Θάνατος προσωρινός.

Σαβιὲ Ναρμιέ.

Θαυμασμός = Πίστις ἐφήμερος.

Βαλζάκ.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Α'. — Η επιστολή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερα εἰς τὸ μοναχικὸν τοῦ ἐν Πέραν δωμάτιον· εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του πρὸ τῆς συνηθισμένης ὥρας, ἀφοῦ ἐπῆρε μαζί του καὶ μερικὰ ἔγγραφα διὰ νὰ τὰ μελετήσῃ μόνος, μακρὰν ἀπὸ τὴν θορυβώδη κίνησιν τοῦ Γαλατᾶ. Εἶχε σκοπὸν νὰ ἐργασθῆ· θὰ ἔγραφε μερικὰς ἐπιστολάς διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ μάθῃ τὰς τιμὰς τῶν σιτηρῶν, διότι ἐπρόκειτο ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ ἐμπόρευμα.

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, αἱ τελευταῖαι ἀνταύγειαι τοῦ δύνοντος ἡλίου τοῦ ἔρριπτον ἐν μελιχρὸν ἡμίφως τόσον γλυκύ, ποῦ ἐνόμιζε κάποιος ὅτι τὰ ἀπλᾶ τοῦ δωματίου ἐπιπλα περιεβάλλοντο ἀπὸ κάποιαν ποιητικὴν χροιάν.

Ὁ Θρασύβουλος ἦτο εὐαίσθητος νέος· ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ βιβλία του, ἔσυρεν ἐν κάθισμα παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἔπεσεν εἰς σκέψεις, παρατηρῶν τὸ θέαμα τῆς πόλεως, ἣ ὁποῖα ὑπὸ τὰς ἀναλαμπὰς τῆς δύσεως ἐλάμβανε διάφορα χρώματα.

Τί ἐσκέπτετο;

Οἱ ζωνροὶ ὀφθαλμοὶ του, παραδεδομένοι εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ἐφαίνοντο προδίδοντες μίαν ἰδιαιτέραν ἐσωτερικὴν λάμψιν, ἐν κρύφιον αἰσθημα. Ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινα ὥραν ἀκίνητων, ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Θρασύβουλος, ὡσεὶ ὑπὸ ὄνειρου ἐξεγειρόμενος, ἀνετινάχθη.

— Ὅρισατε, ἐφώνησεν

Εἰς νέος εἰσῆλθεν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἔτεινεν εἰς τὸν Θρασύβουλον.

— Ἐφθασε, κύριε Θρασύβουλε, ἡ ἐπιστολή αὕτη τώρα μόλις μὲ τὸ γαλλικόν· ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σοῦ τὴν φέρω, ἵσως εἶναι ἐπείγουσα.

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπε λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν, μὴ λησμονήσῃς δὲ αὔριον πολὺ πρωῖ, πρὶν καταβῆς εἰς τὸ γραφεῖον, νὰ περάσῃς νὰ σοῦ δώσω μερικὰ γράμματα· καλὴ νύκτα!

Ὁ ὑπάλληλος ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ὁ Θρασύβουλος περιέστρεφεν εἰς τὰ δάκτυλά του τὸν φάκελλον.

Ἐπιστολή ἀπὸ τὴν Ρωσίαν δὲν ἦτο δι' αὐτὸν σπάνιον πρᾶγμα. Ἀφ' οὗτου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν καὶ ἀνέλαβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐμπορικῆς γραφείου τοῦ θείου του, ὁ Θρασύβουλος ἐλάμβανε πολλὰς ἐπιστολάς ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Τὸ γραφεῖον εἶχεν εἰς ὅλας τὰς πόλεις αὐτῆς ἀνταποκριτὰς καὶ ἡ ἀλληλογραφία μετ' αὐτῶν ἦτο τακτικὴ. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπιστολή ποῦ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του δὲν ὁμοίαζε μὲ ἐκεῖνας· ναί, ὁ φάκελλός της δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς πλατεῖς συνηθῆς ἐμπορικῶς φακέλλους, οἱ ὁποῖοι φέρουν ἐπικεφαλίδας καὶ τὴν διεύθυνσιν γεγραμμένην μὲ πλαταῖα ἐπιτετηδευμένα γράμματα· ἦτο μικρὸς, τετράγωνος, μὲ χάρτην στερεὴν καὶ πυκνὴν, ὡσάν νὰ εἶχε νὰ προφυλάξῃ κανέν πολὺτιμον μυστικὸν τοῦ ἀποστολέως του.

Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ της, αἰθέριος τόσον, ὡστε δὲν ἠδύνατο πλέον τις νὰ τὸν διακρίνῃ τὴν ὥραν ἐκείνην, τέλος ἐν ἄρωμα λεπτὸν ἀνεδίδετο ἐκ τοῦ ἀκέλλου, ἄρωμα ρόδων.

Ἄ! τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο πολλὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Θρασύβουλον.

Ἄνεσκήρτησε μὲ μίαν νευρικὴν ταραχήν, ἦναψε τὴν λάμπαν του καὶ ἦνοιξε τὸν φάκελλον.

— Θεέ μου, εἶναι ἐκεῖνης, ἐφώνησεν.

Ἡ ἐπιστολή, ἣτις ἦτο βραχεία, γεγραμμένη μὲ κομψὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ πέντε γραμμὰς.

« Ποθητέ μου Θρασύβουλε. Ὅταν θὰ διαβάξῃς τὸ γράμμα μου, ἐγὼ θὰ πλέω πρὸς σέ. Εἶμαι ἐλευθέρω τελείως καὶ εὐτυχῆς, διότι θὰ ἐνώσω τὴν ὑπαρξίν μου μὲ τὴν ἰδικήν σου. Ἔρχομαι μὲ τὸ ρωσικόν, τὸ ὁποῖον φεύγει αὔριον.

Πάντοτε δική σου Ἐλένη».

— Ἡ Ἐλένη μου ἔρχεται! Ἔρχεται νὰ ἐνώσῃ τὴν ὑπαρξίν της! Ἔρχεται ἐλευθέρω! ὦ! μήπως ἀπατῶμαι!

Καὶ ὁ νέος, φοβούμενος μὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος πίπτῃ θῦμα τῶν ὀφθαλμῶν του, ὑψώνει ὀλίγον τὴν λάμπαν του, φέρει τὴν ἐπιστολήν πλησίον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν διαβάξῃ ἐκ νέου.

— Ἄ! εἶναι ἀλήθεια! ὁ χαρακτῆρ της εἶναι αὐτός, τὸν ἀναγνωρίζω. Μέσα σ' αὐτὰς τὰς γραμμὰς

Καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν διαβάξῃ ἐκ νέου.

βλέπω τὴν ψυχὴν της νὰ πετᾷ, αἰσθάνομαι τὸ ἄρωμα τῆς καλλονῆς της.

Ἔκαμε μερικὰ βήματα εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ἑξάψει. Ἡ ἀνέλπιστος χαρὰ εἶναι κατὰ τοῦ πῆζει τὴν ψυχὴν· θέλει ἀέρα, θέλει φῶς.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἡ πόλις ἠπλοῦτο μὲ τὴν συνήθη της περιβολήν, περιβολὴν ἐπιβάλλουσαν καὶ μυστηριώδη.

Ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Βόσπορον καὶ ἠθέλησε νὰ διακρίνῃ τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν τώρα ἡ Ἐλένη ἠκολούθει.

Μὲ ποίους πόθους ἤρχετο! Ἐγνώριζε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην της καὶ ἐφαντάζετο τώρα αὐτὴν ἐπὶ τῆς γαφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου, κομψὴν καὶ γλυκεῖαν ὡς ἦτο, περιβεβλημένην τὸ ὄλοσηρικόν της καὶ στρέφουσαν τὸ ἀνήσυχόν της βλέμμα πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, τὴν πόλιν τῶν ὀνειρῶν της, τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατοῦσε ὁ Θρασύβουλος της.

Ἀλλὰ μήπως ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα ὀλιγότερον;

Ὅταν τὴν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν εἰς Ὀδησσόν, ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι εἶχε τὸ ἰδανικόν του καὶ ἡ δυστυχέστερα στιγμή τοῦ βίου του ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐλάμβανε τὴν ἐντολήν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄνεχώρησεν ὅμως καὶ ἔμεινεν ἐνταῦθα ἀπὸ δύο μηνῶν μὲ ἓνα πόθον: νὰ τὴν ἐπανίδῃ.

Ποῖον ὅμως θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος; Ἡ Ἐλένη, κόρη πλουσίου, τοῦ Ἰακώβου Δώρου, ἦτο ἀπὸ δύο ἐτῶν σύζυγος τοῦ Ρώσου Ἰβάν Ρώκοβιτς, νομικοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας.

Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἔρως των, ὅσον δὴποτε θερμὸς καὶ ἂν ἦτο, νὰ ἰκανοποιηθῇ;

Πάντοτε ἡ Ἐλένη θὰ ἦτο ξένη πρὸς αὐτόν, πάντοτε θὰ ἔφερον ὄνομα ἄλλου.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι τώρα ἦτο ἐλευθέρω· μήπως ἡ ἰδία δὲν τοῦ τὸ ἔγραφεν: «εἶμαι ἐλευθέρω τελείως καὶ εὐτυχῆς»; Τί νὰ συνέβῃ ἄρᾳ γε; Δύο μῆνας τώρα δὲν εἶχεν εἰδήσεις της καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον τῇ ἔκαμεν εἰς μίαν τυπικὴν ἡμέραν ἵποδοχῆς, ἐκτὸς μιᾶς θερμῆς χειραφίας, οὐδὲν ἕτερον ἠδυνήθησαν ν' ἀνταλλάξωσιν.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις διήρχοντο κινηματογραφικῶς ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ Θρασυβούλου μὲ ταχύτητα καταρράκτου καὶ μὲ ζωνρότητα ἀστραπῆς.

Ὅλαι αἱ σκιναὶ τοῦ παρελθόντος, αἱ συνεντεύξεις των, αἱ ἐξομολογήσεις, τὰ πρῶτά των φιλήματα καὶ ἡ παρὰ τὴν θεριάστραν τερπνὴ των ἀναστροφή, ὅλα αὐτὰ ἀνεξωγογονοῦντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θρασυβούλου διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν ἀφιξίν τῆς Ἐλένης του.

— Ἔρχεται, ἔσκέφθη, ἔρχεται μὲ τὸ ρωσικόν τῆς γραμμῆς· καὶ τὸ ἀτμόπλοιο φθάσει ἐδῶ κάθε τετάρτην, ὡστε... ὡστε αὔριον τὸ πρωὶ εἰς τὰς δέκα θὰ εἶναι ἐδῶ· θὰ εἰμπορῶ χωρὶς φόβον νὰ τὴν κρατήσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ ζωογονηθῶ ἀπὸ τὴν ψυχὴν της...

Καὶ μετ' ὀλίγον, ὡσεὶ ἐπιπλήττων ἑαυτόν.

— Αὔριον στὰς δέκα θὰ εἶναι ἐδῶ! τί κάθημαι; ἐκείνη ἀγαπᾷ τὰ ρόδα· πρέπει λοιπὸν νὰ φέρω ρόδα, ρόδα πολλὰ, ρόδα λευκά, σὰν τὴν ψυχὴν της, ρόδα εὖοσμα σὰν τὸ πνεῦμά της.

Ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Αὐγουστος ἦτο περὶ τὰ τέλη του· τὰ ρόδα λοιπὸν ἤρχισαν νὰ σπανίζουν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τούτοις ἐφρόντισε νὰ εὗρῃ παρηγγεῖλεν εἰς τρεῖς ἀνθοπώλας τοῦ Πέραν νὰ τοῦ φέρουν τὴν ἐπομένην πολὺν πρωὶ τὰ ὠραιότερα ἄνθη των.

— Ναί, πολὺν πρωὶ, ἔλεγεν ὁ Θρασύβουλος· τὰ θέλω εἰς τὰς ἑπτὰ ἢ καλλίτερον εἰς τὰς ἑξ· καὶ ἐπέστρεψε κάπως ἡσυχος.

Εἶχε σχηματίσει ἐν σχέδιον: Μὲ τὰ ρόδα ἐκεῖνα θὰ ἐστόλιζε τὸ δωμάτιόν του πλουσίως καὶ θὰ κατέβαινεν εἰς τὸν Γαλατᾶν νὰ τὴν παραλάβῃ. Ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐκκληξίς, τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ τῇ προξενήσῃ, ἦτο ἡ ποιητικωτέρα ἵποδοχή.

Ἡ Ἐλένη του, ψυχὴ εὐγενῆς, ἠγάπα τὰ ἄνθη καὶ πρὸ πάντων προὔτιμα τὰ ρόδα· τί καλλίτερον λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ μαζί μὲ τὴν ἀγάπην του;

Ἐκάθισε μὲ αὐταρέσκειαν παρὰ τὴν τράπεζαν, ἦνοιξεν ἐκ νέου τὴν εὐώδη ἐπιστολήν καὶ ἤρχισε πάλιν ν' ἀναγινώσκῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη δὲν ὁμοίαζε πρὸς τὰς προηγουμένας· ἦτο βραδεία, ἦτο ἀπολαυστικὴ. Ὁμοίαζε πρὸς τὴν ἐντρούφησιν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνομεν, περιστρέφοντες εἰς τὸ στόμα τεμάχιόν τι γλυκύσματος, ἡ ἀναπνέοντες τὴν γλυκεῖαν ἀπόπνοιαν τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου.

Καὶ ὁ Θρασύβουλος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνην ἀπελάμβανε κατὰ περισσότερον· ἐξῆγε ἀπὸ κάθε λέξιν, ἀπὸ κάθε γράμμα καὶ τὴν ψυχὴν του ἠθέλε νὰ διαγνώσῃ καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τῶν γραμμῶν.

Ὅλαι αἱ λέξεις δι' αὐτόν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνην ἀνεξωγογονοῦντο εἰς συναισθήματα καὶ μία ὠραία συναυλία ἐξ αὐτῶν ἀνεδίδετο, ἡ συναυλία τοῦ ἔρωτος...

Ὅταν ἐφάνῃ ἡ ἡώς, ὁ Θρασύβουλος εἶχεν ἐγεγῆθῃ· ἀλλ' ἄρᾳ γε ἐκοιμήθη κἄν; Ὅπως δὴποτε ἠγέρ-

θη και τῆ βοηθεία τῆς θαλαμηπόλου διηυθέτησε τὰ ἐπιπλα, ἠτοίμασε τὰ δοχεῖα καὶ προσεπάθει νὰ ζωογονήσῃ τὰς ἀναμνήσεις του διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς προτιμήσεις τῆς Ἑλένης. Ὅταν δὲ ἤλθον τὰ ἄνθη, ἔθεσε δύο ὠραίας ἀνθοδέσμας ἐπὶ τοῦ γραφείου, ἑτέρας ἐπὶ τῆς θερμάστρας, ἄλλας εἰς διαφόρους ἐταζέρας καὶ ἀπεφύλλισεν ἀρκετὰ τριαντάφυλλα ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἄ! ἤθελεν ὁ ποῦς τῆς Ἑλένης του νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν πετάλων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα συμβολίζουσι τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, ἤθελεν...

Ἡ θύρα αἴφνης ἤνοιξεν ὁ ὑπάλληλος τῆς χθὲς ἔπεφάνη. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, ἀπορῶν διὰ τὴν τόσῳ ἰδιόρρυθμον ἐκείνην διακόσμησιν τοῦ δωματίου καὶ διὰ τὸ ἀπληροληπτικὸν ὕψος τοῦ προϊσταμένου του ἐν τούτοις, πιστὸς εἰς τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν, ἠρώτησεν:

— Ἐτοιμάσετε τὰ γράμματα, κ. Θρασύβουλε;

Ὁ νέος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ νὰ ἐξίτηι ν' ἀνακαλύψῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Εἶχε τόσον ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ τὰς σκέψεις τῆς ἱποδοχῆς, ὥστε αὐτὸς ὁ τόσον φιλόπονος εἶχε λησμονήσει καὶ τὰ ἐμπορικά του καθήκοντα καὶ τὴν ἐπείγουσαν ἀλληλογραφίαν. Ἐπρεπεν ὁμως νὰ δώσῃ μίαν ἀπάντησιν εἰς τὸν ὑπάλληλόν του, ὁ ὁποῖος περιέμενε.

— Θὰ τὰς δώσω ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εἶπεν ἐρυθριῶν κάπως διὰ τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν.

Ὁ ὑπάλληλος ἀνεχώρησε καὶ ὁ Θρασύβουλος, ἀφοῦ ἐνεδύθη τὴν κομψοτέραν του ἐνδυμασίαν, ἔθεσεν ἐν ῥόδον ἐπὶ τῆς κομμοδόχης του, ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ δωματίου καὶ ἐν μειδίαμα διεγράφη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Πόσον ὠραῖος ἦτο ὁ Θρασύβουλος μετὰ τὸν μετὰ δίαμα ἐκείνο τῆς εὐτυχίας!...

Ἐξῆλθεν. Ἐλαβε μίαν ἄμαξαν καὶ κατ' εὐθείαν ἐκίνησε διὰ τὴν προκουμαίαν. Ὅταν ἔφθασεν ἦτο ἐνάτη καὶ ἡμίσεια.

Ἡ προκουμαία εἶχε τὴν συνήθη τῆς κίνησιν. Ἀχθοφόροι συνωθοῦντο πρὸς σπεύδοντάς ταξιδιώτας καὶ αἱ λευκαὶ ἀμφιέσεις τῶν περιηγητριῶν ἔκαμνον ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μαυρισμένα πρόσωπα τῶν ἀνθρακῶν.

Ὁ Θρασύβουλος, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νὰ παρακολουθῆ τὴν κίνησιν αὐτὴν, δὲν εἶχε διάθεσιν οὔτε κἀν νὰ τὴν ἴδῃ. Ἐστρεψεν ἐν ἐρευνητικὸν βλέμμα πανταχοῦ, ἐξήτησε μερικὰς πληροφορίας, ἔμαθε τὸ μέρος, ὅπου θὰ προσήγγιζε τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἐκύτταξε τὸ ὠρολόγιόν του.

Δέκα παρὰ εἴκοσιν, ἐσκέφθη καὶ ἡ καρδιά του ἤρχιζε νὰ κυτᾶ ζωηρότερον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἴκοσι λεπτὰ μετὰ ταῦτα ἡ εὐτυχία του θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ κατακόρυφον.

Περιέφερε τὸ βῆμα ἐπὶ τῆς προκουμαίας καὶ ἐξήτησεν ἐν κατάλληλον μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου νὰ βλέπῃ βαθύτερον πολὺ μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου θὰ ἦτο τὴν ἀτμόπλοιον.

Πόσον ἀνυπόμονος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ ἔρωτι! Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε συνηθίσει τὴν ψυχὴν του πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπραγματοποιήτου διὰ τὸν ἔρωτά του αὐτὸν πρὸς τὴν Ἑλένην, τώρα δυσφορεῖ καὶ δυσανασχετεῖ διότι δὲν τὴν βλέπει μερικὰ λεπτὰ πρότερον.

Παρήρχοντο τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα τῆς ὥρας μετὰ ἀγωνίαν, ἐφαίνοντο εἰς τὸν Θρασύβουλον ὅτι ὅλα τὰ ὠρολόγια τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔπαθον ἀπὸ μίαν πείσμονα καθυστέρησιν, τοῦ ἐφαίνοντο ὅτι συνώμοσαν νὰ τὸν βασανίσουν.

— Δέκα ἀκριβῶς! ἀναφωνεῖ μετὰ κάποιαν ἀνακούφισιν, ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον;

Ὅντως τὸ ἀτμόπλοιον δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη.

Ὅλίγα ὁμως λεπτὰ ἔτι, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων σκαφῶν δύο ὑψηλοὶ ἴστοι κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα ἡ πρῶρα τοῦ πλοίου ἐφάνη.

Ὁ Θρασύβουλος ἠσθάνθη μίαν ψυχικὴν ἀναπή-

δῆσιν μέσα του, ἠσθάνθη τὸ πρόσωπόν του κάθον καὶ τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας.

Δὲν ὑπόπτειε καμμίαν φορὰν ὅτι θὰ φανῆ τὸσον ἀνίσχυρος πρὸ τῆς συγκινήσεως ἐκείνης καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐγκατέλειπον αἱ δυνάμεις του.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐπλησίαζε βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Διατί νὰ μὴ δύναται τάχα ὁ Θρασύβουλος μετὰ ἐν πῆδημα νὰ ριφθῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐκείνου ἢ διατί τὸ ἀτμόπλοιον νὰ μὴ βαδίξῃ ταχύτερον;

Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος φαίνεται δὲν εἶχε τὴν καρδίαν τοῦ Θρασυβούλου καὶ δὲν ἐβιάζετο. Καὶ ὁμως βραδέως ἐπροχώρει τὸ πλοῖον μετὰ τὴν πρῶραν ἐστραμμένην πρὸς τὸν Γαλατᾶ.

Εἰς τὴν ἀποβάθραν εἶχε συγκεντρωθῆ κόσμος πολὺς, ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἐκ περιεργείας ἢ ἐκ συμφέροντος συνάξεται πάντοτε εἰς κάθε ἄφιξιν μεγάλου ἀτμοπλοίου.

Ὁ Θρασύβουλος ἀνέβη ἐπὶ τινῶν σάκκων ἀλεύρου διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερον.

Τώρα τὸ ἀτμόπλοιον ἔκαμε μίαν στροφὴν καὶ ὅλη ἡ πλευρὰ του πλέον ἐφαίνετο.

Τί πλήθος ταξειδιωτῶν ποῦ ἔφευγεν!

Ὅντως τὸ ἀτμόπλοιον δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη.

Ὁ Θρασύβουλος ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις του ὅλας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ τὴν διακρίνῃ εἰς τὸν σωρὸν ἐκείνον.

Ἄλλ' ἦτο δυνατόν;

Αἴφνης βλέπει μίαν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας γεφύρας. Τὸ ἀνάστημά της, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἦτο τῆς Ἑλένης δισταζέει πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα πείθεται.

— Εἶναι αὐτὴ, ἀναφωνεῖ καὶ μετὰ τὸ μανδύλιον, μετὰ τὸν πῖλόν του, μετὰ μειδιάματα τὴν χαιρετᾶ.

Ἐκεῖνη μένει ἀπαθής.

— Μήπως δὲν με διέκρινε;

Διπλασιάζει τὰς προσπάθειάς του καὶ δίδει περισσότερὰ ζωηρότητα εἰς τοὺς χαιρετισμούς του. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ ἐκεῖνη ἐξάγει ἐν μανδύλιον καὶ χαιρετᾶ, ναί, χαιρετᾶ... ἀλλὰ στρέφει τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ.

Ὁ Θρασύβουλος κατέχεται ὑπὸ ἀπορίας.

— Πῶς! μήπως τὴν ἀναμένουν ἄλλοι; ἀλλ' εἶναι δυνατόν;

Παρέκει εἰς ὄμιλος Γερμανίδων χαιρετᾶ φρεντιωδῶς, χαιρετᾶ τὴν κυρίαν, τὴν ὁποῖαν ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀτμόπλοιον εἶχε προσεγγίσει πλέον καὶ ἡ ἐπιβάτης εἶχεν ἀναμιχθῆ μετὰ τοὺς λοιπούς, οἱ ὁποῖοι σιγά-σιγά ἤρχισαν νὰ κατέρχονται τὴν κλίμακα.

Ὁ Θρασύβουλος καταβαίνει ἀπὸ τὴν σκαπὴν του καὶ πλησιάζει. Παρακολουθεῖ μετὰ ἀγωνίαν τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐπιβατῶν.

Ῥῶσοι μουζικκοὶ μετὰ μάτια κόκκινα, φέροντες ἐπ' ὤμων τὰς ἀποσκευὰς των καὶ εἰς τὰς χεῖρας πρὸ χειρὰ σαμοβάρια, Ῥωσίδες χωρικοὶ μετὰ τὰς ἰδιορhythμους ἐνδυμασίας των καταβαίνουν κατ' ἀρχὰς. Εἶναι ὅλοι αὐτοὶ ἐπιβάται τῆς τρίτης θέσεως.

Εἶναι παρατηρημένον εἰς ὅλας τὰς ἐξόδους τῶν ἀτμοπλοίων πάντοτε οἱ ἐπιβάται τῆς τρίτης θέσεως προηγούνται.

Ἐπὶ ἕτερον ἐπηκολούθησαν οἱ λοιποὶ δύο Ῥῶσοι ἀξιωματικοί, μερικὰ κυρία μετὰ ὠραία χαρακτηριστικὰ Γεωργιανῶν, δύο ἢ τρεῖς Ἑλληνες ἔμποροι καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἡ κυρία ποῦ ἐχαιρέτησεν, ἐπὶ τῆς γεφύρας ἡ... Ἑλένη του!

— Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἦτο ἐκείνη. Μία Γερμανὶς ξανθὴ καὶ λιπόσαρκος κατήρχετο ἀντ' αὐτῆς. Εἰς τὴν ἀποβάθραν τὴν ἱπεδέχθη ὁ ὄμιλος ἐκείνος τῶν Γερμανίδων.

Ὁ Θρασύβουλος ἠσθάνθη τὸ αἰμά του νὰ παγῶνῃ, ἀλλ' ἡ ἐλπίς δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν.

— Ἴσως καταβῆ μετ' ὀλίγον, ἐσκέφθη καὶ παρητήρει μετὰ ἀγωνίαν, μετὰ ἐντασιν, ὅλας αἱ ὁποῖαι κατήρχοντο.

Εἰς ἐκάστην ἐμφάνισιν γυναικείας ἐσθῆτος ἀνετριχίαζεν ἐξ ἐλπίδος, ἀλλὰ μετὰ ἐν λεπτὸν περιέπτεν εἰς ἀπελπισίαν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἐπιβάται ἠραιώθησαν καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἡ κλίμαξ ἔμεινε κενή. Ὁ Θρασύβουλος δὲν ἐδίστασεν.

Ἀνέρχεται βιαστικὸς εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ στρέφει τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπιθεωρῶν τοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὁποῖοι ἔμενον ἔτι.

— Ἑλένη οὐδαμοῦ!

Κατέρχεται εἰς τὰς θέσεις, ἐρωτᾷ τοὺς θαλαμηπόλους ἐκεῖνοι οὐδεμίαν πληροφορίαν δύναται νὰ τοῦ δώσουν. Καμμία κυρία ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλένη Δόρου ἢ Ἑλένη Ρώκοβιτς ἐπέβη εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἐξ Ὀδησοῦ. Ἀποτείνεται εἰς τὸν πλοίαρχον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν δύναται νὰ τὸν πληροφορήσῃ περισσότερα.

Τὴν καρδίαν τοῦ Θρασυβούλου νέον ταράττει αἰσθημα. Τὴν ἀπελπισίαν ἀντικατέστησεν ἡ ἀνησυχία. Τί νὰ συνέβῃ ἀρά γε;

Μήπως δὲν ἐπρόφθασε τὸ ἀτμόπλοιον; μήπως φεύγουσα ἀπὸ τὸν σύζυγόν της...

Ἄ! πόσον μαῦραι ἰδέαι, ἰδέαι φοβεραὶ, ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμα τοῦ Θρασυβούλου! Εἴξευρε καλὰ τοὺς Ῥώσους ὁ Θρασύβουλος...

Ἄλλὰ πῶς νὰ πληροφορηθῆ; εἰς ποῖον νὰ γράψῃ; Εἰς ἐκείνην; Ἄλλ' ὁ σύζυγός της; Εἰς τοὺς φίλους του; ἀλλὰ πῶς θὰ ἐδικαιολόγῃ τὸ ἐνδιαφέρον του; μήπως ἐκεῖνος ὁ ἔρωτος, ἀφοῦ ἦτο ἔρωτος ἔνοχος, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ μυστικός;

Οὐδέν, ἀλλοίμονον, ἠδύνατο νὰ πράξῃ διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀνησυχίαν του, διὰ ν' ἀποδιώξῃ τὰς μαύρας σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ὠρχοῦντο εἰς τὸ κρανίον του.

Ἐκαμε πάλιν μίαν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅταν δὲ ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς προκουμαίας μετὰ βῆμα ἀνθρώπου παρακολουθοῦντος κηδεῖαν, ἐσκέπτετο:

— Πρέπει νὰ ὑπάγω ἐγὼ εἰς Ὀδησόσιν, πρέπει ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς ἀναβολῆς τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ...

Ἄλλὰ πάλιν μίαν ἰδέαν τὸν ἐβασάνιζεν.

— Ὑπὸ ποῖαν πρόφασιν θὰ ἄφινε τὸ γραφεῖον; τί ἔπρεπε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν θεῖόν του; ποῦ ν' ἀποδώσῃ αὐτό;

— Ἄ! νὰ ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ κανέναν ζήτημα ἐκεῖ ἐπάνω...

Εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν εἰργάσθη διόλου. Μετὰ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐ-

σκέπτετο, εσχεδιάζεν... ἀλλ' ἦτο τόσοσ τεταραγμένος...

Ἡ μεταπτώσις τόσων συναισθημάτων, ὁ καταρράκτης αὐτὸς ὁ βίαιος τόσων ἐντυπώσεων καὶ ἡ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα εἰς ἐσχάτην ἀπόγνωσησιν καὶ ἀνησυχίαν πτώσις του, τὸν εἶχον καταστήσει τὴν μεσημβρίαν ἐρείπιον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὴν πρωίαν ἐπλεεν εἰς παραδείσους εὐτυχίας...

Αἱ μεταμεσημβριναὶ ὥραι ἐφάνησαν λίαν ἀνιαραὶ καὶ, αἰσθανθεὶς ἕνα σφοδρὸν πονοκέφαλον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ κλαύσῃ καὶ ἀνακουφισθῇ.

Ὅταν ἦνοιξε τὴν θύραν μία εὐωδία ρόδων τὸν προσέβαλεν. Ἦσαν τὰ τριαντάφυλλα, ποῦ εἶχε φέρει διὰ τὴν ὑποδοχὴν της, τὰ ὁποῖα πλέον ἐκλίναν τὴν κεφαλὴν ἔξω ἀπὸ τὰ ὠραία δοχεῖά των.

Ἐφαίνοντο ὅτι ἐκλαίον καὶ αὐτὰ, τὴν δυστυχίαν τοῦ Θρασυβούλου.

(ἀκολουθεῖ).

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Διερχόμεθα ἡμέρας κρίσιμους. Οὐδέποτε ἀσχολήθη ὁ διπλωματικὸς κόσμος τῆς πόλεως μας μετ' ὅσον ἐνδιαφέροντα καὶ φλέγοντα ζητήματα.

Τὸ κυριώτερον ὅμως ζήτημα εἶνε τὸ **Κρητικόν**, ὅπερ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐγέννησε τὴν **κρίσιν** καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κρίσεως ἐγεννήθη ἡ νομισματικὴ κρίσις. Νὰ ὄψωνται δὲ ἐν ἡμέρα **κρίσεως** οἱ αἴτιοι τῆς ὅλης καταστάσεως.

¶

Τὸ κυριώτερον πρόσωπον τὰς ἡμέρας αὐτὰς παίζει ὁ τουρκικὸς Τύπος, ὁ ὁποῖος διὰ τὸν **ὑπόκ** φωνασκεῖ ἄνευ λόγου καὶ ὁ ὁποῖος ἐπισπᾷ τὰ χειροκροτήματα τῶν ὁμοφρόνων.

Πρωταγωνιστὴς τῆς καταστάσεως εἶνε ὁ διευθυντὴς τῆς «Τανίν», ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἀνελεθῇ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συμπατριωτῶν του, **κατέρχεται** εἰς ὕβρεις, ἀρμοζούσας εἰς ἄνθρωπον τελευταίας ὑποστάθμης.

¶

Ἐκ τῶν ὕβρεων ὅμως τούτων φαίνεται ὅτι ἐπηρεάζονται οἱ ἡμέτεροι, ἐνῶ τούναντίον συμβαίνει διὰ τοὺς ἐπίσης ὑβρίζομένους Βουλγάρους. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι οὐδεμίαν δίδουν προσοχὴν εἰς τὰς φωνασκίας καὶ τὰς ὕβρεις τοῦ τουρκικοῦ Τύπου. Λέγεται μάλιστα ὅτι εἶνε διπλωματικὸν ἐπιχείρημα ἡ δῆθεν **κωφότης** τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, ὁ ὁποῖος ἔπαθε κατ' αὐτὰς **κωφότητά** διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὰς **κωφότητάς** τοῦ φωνασκοῦντος τουρκικοῦ Τύπου!

¶

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Βουλγάρους, οἱ Ἄγγλοι φαίνεται ὅτι φοβοῦνται τὰς ἀπειλάς μας καὶ ἤρχισαν νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς θέλησεις μας.

Διαδίδεται μάλιστα μετ' ἐπιτάσεως εἰς καλῶς πληροφορημένους κύκλους ὅτι ὁ σὶρ Ἐδουαρδὸς Γκρέυ ἐζήτησε χθὲς διὰ τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας σὶρ Λόουθερ ὁδηγίας παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Τανίν» περὶ τῆς στάσεως, ἣν δέον νὰ τηρήσῃ ἡ Ἀγγλία ἐπὶ τῶν φλεγόντων ζητημάτων.

Τὴν ἀπάντησεν ὅμως ὁ διευθυντὴς τῆς «Τα-

νίν» εἶνε ἄγνωστον καὶ θὰ παραμείνῃ ἄγνωστον **τὰ νῦν** καὶ αἰεὶ.

¶

Ἐφ' ὅσον ἐγγίζουσι αἱ ἡμέραι τῆς συγκλήσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Πατριαρχείων ἐπὶ τοσοῦτον ἡ συγκίνησις αὐξάνει. Ἡ Κυβέρνησις λέγουσι θὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

Καθὰ ὅμως ἀσφαλῶς πληροφοροῦμεθα, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀπεφάσισεν εἰσέτι ὁποῖαν στάσιν δέον νὰ τηρήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

Ἡμεῖς, ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος, συμβουλευόμεν εἰς τὴν Κυβερνήσιν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, διότι αὕτη δὲν θὰ ἀσχοληθῇ εἰμὴ εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τοῦ...

Πριμικηρίου!

¶

Ἐἰς τὴν Γερμανίαν συνεστήθη μία μεγάλη ἐκδοτικὴ εἰσαγγελία, ἡ ὁποία θὰ ἐκδίδῃ διάφορα τυγγράμματα τῶν ἀσέμων μόνον ἀνθρώπων. Διαδίδεται ὅτι τινὲς ἐκ τῶν βουλευτῶν μας θὰ πέμψουν διάφορα ἔργα των πρὸς ἐκδοσιν.

¶

Ὁ ἐμπορικὸς ἀποκλεισμὸς ἐντείνεται καὶ παρατείνεται. Ἐντάσις τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἀποδίδεται εἰς τὸν κ. Γρυπάρην, ὁ ὁποῖος προσέβη εἰς νέας **παραστάσεις** περὶ ἄρσεως τοῦ μπουκοτάζ, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκειτο εἰς σχετικὴν ὕφεσιν. Ἄς ἀναμείνωμεν ἤδη τὸ ἀποτελεσμα τῶν **παραστάσεων** τοῦ κ. Λούη Γάδ, τῶν ὁποίων θὰ κάμῃ οὗτος ἐναρξίν ἐν Πέραν ἀπόψε.

¶

Ἐπὶ τέλους δυνάμεθα νὰ **καυχῶμεν** ὅτι ζῶμεν ἐν πλήρει συνταγματικῷ πολιτεύματι. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐξαπέλυσε προχθὲς εἰς τοὺς νομάρχας ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας δίδονται διαταγαὶ ὅπως οἱ ἐκλεγέντες διὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀντιπρόσωποι συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται ἐπὶ ἐν ἔτος.

Ἐὰν ἦτο ἐξάμηνος ἡ φυλάκισις θὰ ἐδικαιούτο νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἐφαρμόζεται ὁ περὶ ἀλητῶν νόμος.

Ἡδη ὅμως ἡ ἐπὶ ἐν ἔτος φυλάκισις ὠρίσθη διὰ νὰ μὴ παραβιασθῇ τὸ σύνταγμα. Διότι σύνταγμα σημαίνει ἰσότητα. Πρέπει δὲ εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἢ νὰ λάβουν μέρος **ὅλοι** οἱ Ἕλληνες ἢ **πάντες**. Ἐξαιρέσεις ἐν συνταγματικῇ χώρᾳ δὲν ἐπιτρέπονται!

¶

Ἡ ἐγκύκλιος ὅμως τοῦ ὑπουργεῖου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐστάλη ταχυδρομικῶς καὶ οὐχὶ τηλεγραφικῶς, ὅπως συνήθως, εὐρέως δὲ σχολιάζεται τὸ γεγονός.

Διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ κυβερνητικὰ ἔγγραφα ἀποστέλλονται ἄνευ χαρτοσήμων. Ἐπειδὴ δὲ τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων, ἀπαιτεῖται πολὺς καιρὸς μέχρις ὅτου γίνῃ ἡ ἐξέλεξις ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ὑπουργικῆς ἐγκυκλίου θὰ γίνῃ κατόπιν **ἐορτῆς** ἢ κάλλιον εἰπεῖν κατόπιν τῶν **ἐορτῶν** τῶν Χριστουγέννων, ἦτοι τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον, ὁπότε θὰ ἔχῃ περατώσει τὸ ἔργον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

¶

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας:

— Τί φρονεῖτε, θὰ συγκληθῇ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις;

— Ἐὰν **συγκλεισθῶν** εἰς τὰς φυλακὰς οἱ ἀντιπρόσωποι, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις θὰ **συγκληθῇ** ἐκεῖ! Ὡστε οὕτως ἢ ἄλλως θὰ συγκληθῇ.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΚΛΑΨΕ, ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

— Πῶς εἶνε ὁ Νίκος;
— Ἡ συγκοπή ἐπανελήθη τρίς, ὁ ἰατρὸς φοβεῖτε πολὺ ὅτι σήμερον...

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ὀλίγον ὅπως συνέλθη ἐκ τῆς συγκινήσεώς του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Τέλος σὲ ἐπαναβλίπω. Σήμερον δὲν θὰ με ἀφήσῃς μόνον οὔτε σαγγῆν. Σήμερον εἶναι ἡ τελευταία μου ἡμέρα. Σήμερον πρέπει νὰ εἶμαι ἐδῶ, μοναδικὴ μου φίλε, φίλε καὶ ἀδελφέ... Ὁ θάνατος με πλησιάζει με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἐντὸς ὀλίγου θὰ με σκιάσῃ ἡ σκία τῶν πτερύγων του, τὸν βλέπω προσερχόμενον με χαρὰν σοβαρὰν, σκεπτικὴν. Εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἡσυχία. Ὁ θάνατος εἶναι ὠραῖος, ὅσον καὶ ἕνας ἔρανος φλογερός. Μείνε σήμερον ἐδῶ. Ἡ φίλια σου πρέπει νὰ με βοηθήσῃ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην μετάβασιν καὶ ἡ ἀγάπη σου νὰ ἀγρυπνήσῃ ὅπως μὴ συναποκομίσω πέραν τοῦ κόσμου μίαν ὄψιν τῆς ζωῆς λίαν εἰδεχθῆ...

Καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς προσπαθείας, ἦν ἰατέβην ὅπως προφέρῃ ὅλα αὐτὰ, ἐκλείσει μίαν στιγμὴν τὰ βλέφαρα.

— Ὁ ἰατρὸς μοῦ δίδει φάρμακα ὁποῦχα καὶ ἐνέσεις μορφίνης. Δὲν θέλω τίποτε, δὲν θέλω νὰ θεραπευθῶ... τὸ ξίφος ἐφθίρει τὴν θήκην... Πρὸς τί νὰ ζῆς, ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος νὰ ζῆς, ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει οὐδὲν φῶς φωτίζον τὴν σκοτεινὴν ὁδόν σου;

— Ἄλλ' ἔχεις τὴν τέχνην.

— Ἄνωφελές! Δὲν ἀγαπῶ πλέον τὴν τέχνην διὰ τὴν τέχνην, ἡ τέχνη δὲν μοι ἐνέπνευσε ἢ ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἐξήντησα, πιστεύω, ὅλας τὰς πηγὰς, ἃς παρέχει ἡ ὑπέροχος καλλονὴ θλίψεως ἀνάτου. Ὁνειρεύθην τὴν ζωὴν καὶ τὸ ὄνειρόν μου τρεμοσβύνει, θὰ σβύσῃ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μείνῃς ἐδῶ διὰ νὰ φροντίσῃς ὅπως μὴ συνοδεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν μου ἡ συνήθης ἀσχημία. Θέλω νὰ ἀποθάνω ὡς καλλιτέχνης ἐντὸς θαλάμου πλήρους ἀνθέων, θαυμάζων τὴν υπέρροχον καλλονὴν ἐκείνην... λατρεύων πᾶν ὅ,τι ὠραῖον. Θὰ ἀφήσῃς τὸ παράθυρόν μου ἀνοικτὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δύοντος ἡλίου. Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας θὰ εἶναι ὠραῖον καὶ θὰ ἐνώσῃ τὸν μελαγχολικόν του ἀποχαιρετισμὸν μετ' ἡδύτητα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ μου.

Διεκόπη καὶ πάλιν, καὶ πάλιν ἐπανελάβε:

— Καὶ ὅταν ἐννοήσῃς, ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία μου στιγμὴ θὰ καθίσῃς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ θὰ μοῦ παίξῃς ἀργὰ-ἀργὰ «Κλάψε, καρδιά μου», τὸ τραγουδάκι ποῦ ἔχω συνθέσει διὰ τὴν Μ... τὸ τραγουδάκι αὐτὸ θὰ ἐνισχύσῃ τὸ πνεῦμά μου, θὰ διπλασιάσῃ τὸ θάρρος μου, θὰ βαυκαλίσῃ τὴν ἀγωνίαν μου καὶ θὰ ξεφυγῆσω γλυκὰ-γλυκὰ... Καὶ ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον θὰ πάρῃς ὅλα τὰ ἔργα μου, ὅλα ὅσα ἔγραψα δι' ἐκείνην καὶ μόνην καὶ θὰ τῆς τὰ δώσῃς. Θὰ εὐρῆ ἐκεῖ τὴν ἡχώ γοερῶν κραυγῶν τρελλῆς ἀγωνίας. Εἰπέ τῆς ὅτι παρὰ τὰ κράσπεδα τῆς θριαμβευτικῆς ὁδοῦ, δι' ἣς περιῆγον αὐτὴν ἀχαλίνωτοι οἱ θριαμβοὶ τῆς, ὑπῆρξεν ἐντὸς τοῦ καλλονῆς τῆς καὶ εἰς καλλιτέχνης, ὅστις ἐπεθύμει διὰ τοῦ πνεύματος νὰ ἀνυψωθῇ μέχρις αὐτῆς, εἰς καλλιτέχνης, ὅστις δὲν ἦτο καλλιτέχνης, εἰμὴ μόνον δι' αὐτὴν, ὅστις ἐμείνε μεμονωμένος ἐν τῇ μελαγχολίᾳ αὐτοῦ, ὅστις τὴν ἠγάπησεν ὅτι τὴν πρωτοεῖδε μειδῶσαν, ὅστις τῇ ἀφιέρωσε τὸν ἀγνόν, τὸν αἰθέριον ἔρωτά του, ὁ μᾶλλον τρελλός, πλὴν ὁ μᾶλλον εὐγενής...

Κρίσις νευρικῆ-ἰσχυρωτέρα διέκοψε τὸν λόγον του, ἄφθοτος ἰδρῶς ἠνθλάκως τὸ πρόσωπόν του, ὠχρίασεν, ἡ νευρικὴ κρίσις ἔλαβεν ὄψιν ἀπελπιστικὴν Ὁ Γεώργιος ἐξῆλθεν, ἐπήδησεν εἰς ἐν αὐτοκίνητον, μετέβη εἰς ἐν ἀνθοπωλεῖον, παρεκάλεσε νὰ μετακομίσουν εἰς τὸ οἶκον τοῦ φίλου του ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ καταστήματος καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς διασήμου αἰοῦ Μ...

Καθ' ὁδὸν ἐσκέπτετο ὅσα περὶ αὐτῆς εἶχεν ἀκούσει. Ἐνεθυμείτο ὅτι ἔλεγον ὅτι ἦτο ἰδιότροπος καὶ ἐκκεντρικὴ, ὅτι ἄνευ οὐδενὸς λόγου ἠρνεῖτο ἀνθοδέσμας καὶ τιμαλφέστατα κοσμήματα, ὅτι τὸ θέατρον ἠρχίζεν ὅτε ἠθέλων αὐτὴ, καὶ ὅτι πλειοστάκις δὲν ἠθέλε καὶ ὁ θεατρὸν ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέφῃ τὰ χορήματα. Ὁ βίος τῆς ἦτο ἀνιματώδης πλὴν αὐστηρῆς. Ἀπαθὴς πρὸς πᾶσαν ἐπιθυμίαν, εἰμίσει τὰς κολακείας καὶ ἀπεστρέφετο τὴν ματαιοφροσύνην. Ἦτο ἀνοικτίμων καὶ ἀμελικτος πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τῆς δελεαστικῆς τῆς χάριτος τραθεῖσας καρδίας. Εἰς πρίγκηψ ἠγοκτόνησε, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτά του.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑΣ

Ἐχω σκοπὸν χάριν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τοῦ «*Ἀπ' Ὅλα*» νὰ παρακαλοῦνθῃς εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὰς κοινωνικὰς μας σχέσεις. Νομίζω ὅτι κάθε μία ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας μου θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ «τρόποι τοῦ φέρεσθαι» ἢ ὅπως τοὺς λέγουν οἱ Γάλλοι «*to savoir vivre*», εἶναι μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἐπιβαλλομένας γνώσεις, διὰ μίαν κυρίαν, διὰ μίαν δεσποινίδα, ἀφοῦ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσωμεν χωρὶς σχέσεις, οὔτε πάλιν νὰ σχετιζόμεθα χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὸν γνώμονα τῶν σχέσεων καὶ τῶν κινήσεων μας. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι αὐτοὶ οἱ «τρόποι τοῦ φέρεσθαι» κοινωνικῶς εἶναι τόσο χρήσιμοι καὶ ἀναγκαῖοι ὁδηγοὶ μας, ὅσον καὶ ἡ πυξὶς εἰς ἓνα πλοίαρχον. Μὴ νομίσῃτε ὑπερβολικὴν τὴν παρομοίωσιν. Ἄν ὁ πλοίαρχος κινδυνεύῃ νὰ καταποντίσῃ τὸ πλοῖόν του, ἐξερχόμενος εἰς τὸ πέλαγος ἄνευ πυξίδος, μία κυρία ἢ μία κόρη, καὶ διατὶ καὶ οὐχὶ καὶ εἰς ἀνήρ, κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐκτίμησιν, ἂν τολμήσῃ ν' ἀδιαφορήσῃ εἰς τὴν χρησιμότητα τῶν τρόπων τούτων. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶδον πολλὰς κυρίας πολὺ καλῆς ἀγωγῆς, πολὺ καλῶν αἰσθημάτων καὶ, ὅπερ σπουδαιότερον, πάρα πολὺ ἐναρέτους, νὰ γίνωνται ἀφορμὴ μυρίων ἐπεισοδίων καὶ ἀπειρῶν δυσμενῶν σχολίων διὰ τινὰς κινήσεις, τρόπους καὶ λόγους των, οἱ ὅποιοι ταῖς διέφυγον, χωρὶς νὰ ὑποστῶσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἐθιμοτυπίας. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι σᾶς συνιστῶ νὰ γίνητε δοῦλαι τῆς κυρίας αὐτῆς· ὄχι, εἴμεθα δοῦλαι εἰς τόσας ἄλλας, ὥστε νὰ μὴ θελήσω εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἐλευθερίας νὰ σᾶς δεσμεύσω περισσότερο. Ἐν τούτοις μὲ αὐτὰ ζητῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐθιμοτυπίας, ἀφοῦ κάθε εἰς τῶν κανόνων τῆς στηρίζεται ἐπὶ ἐνός λόγου λόγου ὑγείας, σεμνότητος, λογικῆς. Ἄν μὲ παρακολουθήσητε, θὰ ἴδητε ὅτι κάτωθι ἐκάστης ἐντολῆς τῆς ἐθιμοτυπίας κρύπτεται καὶ μία εὐγενὴς πρόθεσις, μία αὐστηρὰ ἠθικὴ, ἢ πράγματα ἀναγκαιότατα εἰς τὸν βίον μας.

Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ὠμίλησα ἀρκετὰ καὶ ἡ στήλη μου εἶναι περιορισμένη ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «*Ἀπ' Ὅλα*», τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ περιλάβῃ τόσα πολλά! Δι' αὐτὸ σταματῶ, φανταζομένη ὅτι ἐπέσθητε περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ προάγομαι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου θ' ἀρχίσω τὸ θέμα μου, θὰ ἐξετάσω μὲ τὰς ἀναγνωστρίας μου ὅλας τὰς περιπτώσεις τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, τὰς συναντήσεις, τὰ εἶδη τῶν ἐπισκέψεων, τὰς ὑποδοχὰς, τὰ γεύματα, τὰς κοινωνικὰς ἐορτάς, τὴν ἐθιμοτυπίαν τῶν χορῶν καὶ τῶν ἐσπερίδων, τὸν καταλληλότερον τρόπον τῆς συνομιλίας, τὰ δῶρα, τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ πᾶν σχετικὸν πρὸς αὐτὰ, τὴν ἐνδυμασίαν ὑπὸ ἔποψιν ἐθιμοτυπίας, τὴν διάταξιν διὰ τὰς ὑποδοχὰς καὶ ὅλα τὰ συναφῆ ζητήματα, ἔχουσα τὴν πεποιθήσιν ὅτι καὶ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου προσφέρω κάτι τι χρήσιμον καὶ ἱκανοποιῶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς Διευθύνσεως τοῦ «*Ἀπ' Ὅλα*».

Ἡ Κυρία Ζωή.

Υ. Γ. Ἐπειδὴ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα θὰ ἐξετασθοῦν μεθοδικῶς καὶ μὲ τὴν σειράν των, ὑπάρχει δὲ πιθανότης νὰ θελήσῃ καμμία ἀπὸ τὰς φίλας τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς νὰ μάθῃ κάτι τι ἐνδιαφέρον καὶ ἐπείγον, δι' αὐτὸ ἄς μὴ νομίσῃ ὅτι πρέπει νὰ περιμένῃ τὴν σειράν τοῦ θέματος, ἢ ὁποῖα εἰμπορεῖ καὶ νὰ βραδύνῃ. Ἄλλ' ἄς μοῦ γράψῃ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ὅτι ζητεῖ νὰ μάθῃ σχετικὸν μὲ τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ ἄς εἶναι βεβαία ὅτι θὰ τῇ ἀπαντήσω ἀμέσως ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Η Κ. Ζ.

ΤΟ ΠΡΩΤὸΝ ΣΤΟΙΧΕΙὸΝ

ΤΗΣ ὨΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀγαπηταὶ μου φίλοι,

Σᾶς γράφω τὴν πρώτην μου ἐπιστολὴν ἀπὸ ἐν μωρομένο χωριὸ τοῦ Βοσπόρου. Ἐδῶ, μέσα εἰς τὴν ἀπαλὴν ἀτμόσφαιράν του, μίαν ἀτμόσφαιραν ποῦ φέρει μὲ τὴν λεπτὴν αὐραν τὴν ναρκωτικὴν ἀπόπνοιαν τοῦ βουνοῦ καὶ τὸ ζωογόνον ἰώδιον τῆς θαλάσσης, ἡ ζωὴ περνᾷ ὡσάν ἐν ρυάκιον, ποῦ κυλιέται παρὰ τὴν ρίζαν τῶν μεγάλων δένδρων, ὡσάν μιά μικρὴ ψαροπούλα, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν ποῦ γράφω, βλέπω νὰ γλιστρᾷ ἡρεμὰ-ἡρεμὰ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειαν κρυσταλλένου νεροῦ. Νομίζει κανεὶς, ὅτι ὅλη ἡ γαλήνη τοῦ περιβάλλοντος ἀντανακλᾶται μὲ ἐπιβολὴν ἐπάνω εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ δὲν τὰς ἀφίνει νὰ ζήσουν τὴν ζωὴν, ποῦ ἔξω προχθές. Κοντὰ στοὺς μεγάλους τούτους ὑπνωτιστάς, τὰ δάση, τὴν παραλίαν, τὸ βουνὸ καὶ τὴν θάλασσαν, ἡ ζωὴ ἀλλάσσει χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανώμεθα καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἀρχίζει νὰ σκέπτεται μὲ ἓνα ξενότροπον σύστημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἢ ἴδια θὰ ἐδυσκολευόμην ἄλλοτε ν' ἀναγνωρίσω ὡς ἰδικό μου. Καὶ ὅμως ἀλλάσσει. Θέλετε ἐν μικρὸ παράδειγμα; — Εἰς τὸ ἴδιο χωριὸ ἦλθε νὰ παραθερίσῃ ἡ κ. Ρ., γνωστὴ σας βέβαια ἀπὸ τοὺς θριάμβους, τοὺς ὁποίους σημειώνει εἰς ὅλους τοὺς χοροὺς τῶν πρεσβειῶν μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς παράστημα καὶ τὴν πλαστικὴν τῆς καλλονὴν, ἦλθεν ἀκόμη πρὸ δύο ἡμερῶν οἰκογενειακῶς καὶ ἡ δεσποινὶς Δ., ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὰς ἐσπερίδας καὶ γαλβανίζει ὅλους εἰς τὰς συναναστροφάς. — Δὲν λησμονῶ, ὅπου καὶ ἂν τὰς συνήντων εἰς τὸ Πέραν, ἡσθάνομην ἐπάνω μου τὴν κυριαρχίαν των καὶ συνωθούμην πάντοτε χωρὶς καμμίαν γυναικειάν ζηλοτυπίαν, εἰς τὸν πυκνὸν ὄμιλον τῶν θαυμαστῶν των. Ἐδῶ ὡ ὅμως; ἐδῶ ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα, ἀπέναντι τῆς μεγάλης φύσεως, ἡ ὁποία μόνη δίδει τὸν ἀληθὴ χρωματισμὸν εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ὅλαι αὐταὶ αἱ χάριτες χάνουσι τὸν ὑπερβολικὸν βαθμὸν, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς αὐταὶ δίδομεν ὅταν εὐρισκώμεθα ἀλλοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁμοιάζουν μὲ μερικὰ τῶν παραμυθιῶν φαντάσματα, τὰ ὁποῖα σβύνονται καὶ ἐξαφανίζονται εὐθὺς μόλις μία ἀκτίς τοῦ φωτός ἔλθῃ καὶ τὰ ἐγγίσῃ, φαίνεται ὅτι ὁμοιάζουν μὲ ἐξωτικά ἄνθη, τὰ ὁποῖα μόνον μέσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ χλιαρὰν τῆς σέρας ἀτμόσφαιραν ἐκχύνουν εὐωδίαν, ἐνῶ ἔξω εἰς τὸ ἀναπεπταμένο λειβάδι μένουσι ὀπίσω καὶ ἀπὸ τὸ πεῖο μικρὸ καὶ ταπεινὸ λουλουδί, ποῦ τὸ ἐγέννησεν ἡ ἄνοιξις καὶ τὸ ἐμεγάλωσεν ἡ καθαρά δρόσος τοῦ βουνοῦ. Ἀντικρὺ μου ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ἡ κ. Ν., ἡ ὁποία οὐδέποτε βέβαια ἐφαντάσθη νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὰς καλλονὰς τοῦ Πέραν, μὲ τὰς βασιλίσσας τῶν αἰθουσῶν του, οὔτε ἐγὼ θὰ ἐτόλμων καμμίαν φορὰ νὰ τὴν συγκρίνω, μὲ αὐτάς, ἀλλ' ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔπραττον ἄλλοτε τοῦτο, τώρα ἀρχίζω, ὄχι μόνον νὰ τὴν συγκρίνω ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν εὐρίσκω ἰπέροχον ἀπέναντι πολλῶν, αἱ ὁποῖα ἠξίουσι ὅτι μὲ τὴν καλλονὴν των κυριαρχοῦσι. Μία ἐσωτερικὴ λάμψις καταυγάζει τοῦ προσώπου τῆς τὰς γραμμὰς, ἐν φῶς ἀμφιλύτης ἐκφεύγει ἀπὸ τὰ γαλανά της μάτια, φῶς, τὸ ὁποῖον δὲν τυφλώνει, δὲν κουράζει, ἀλλὰ συναρπάζει, ἀλλὰ κατακτᾷ. Ποῖο πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ τὴν κἀμνει νὰ ὑπερτερῇ, ποῖα εἶναι ἡ μαγικὴ δύναμις, ποῦ δίδει εἰς τὰ χαρακτηριστικά της — τὰ κομψὰ ἀληθῶς καὶ συμπαθῆ — ἐν θέλητρον τόσο ζωηρόν, τόσο τρυφερόν καὶ ἀδιαφιλονείκητον; Βεβαίως, ὄχι ἡ τυφλωτικὴ ἀνταγεία τῶν ἠλεκτρικῶν φῶτων οὔτε τὰ ὑποπτα μειδιάματα, τὰ συνοδευόμενα ἀπὸ κάποιαν ὑπεροψίαν καὶ ἐγωισμόν. Κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερον βέβαια καὶ ἰσχυρότερον, κάτι ἐσωτερικὸν συντελεῖ εἰς ἐπαύξησιν τῶν χαρίτων της. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ κα

Ὁ Γεώργιος ἐφθάσεν τέλος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μ. . . τὴν εὐρεν ἀναγινώσκουσαν στίχους.

— Κυρία, τῆς εἶπεν ἄνευ προλόγου, ὁ μοναδικὸς μου φίλος ἀποθνήσκει. Εἶναι εἰς τῶν θερμότερων θιασῶτων σας· θὰ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἤκουε ψάλλουσαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν . . . σᾶς ἐξορκίζω, κυρία, μὴ τοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν ταύτην.

Ἡ Μ. . . ἤκουε τὴν παράδοξον ταύτην παράκλησιν ὅπως ἀφηρημένη.

— Ἡξεύρω, κυρία, ὅτι ἡ ἐσπερίς σας εἶναι 5,000 φράγκα· ἴδου αὐτὰ καὶ συγχωρήσατε τὸν τρόπον, μεθ' οὗ σᾶς λέγω ὅλα αὐτὰ, ἀλλ' ὁ χρόνος ἐπείγει καὶ δὲν ἔχω εἰμὴ μόνον τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν θλίψιν μου διὰ νὰ σᾶς πείσω περὶ τοῦ ἐπιτακτικοῦ τῆς ἀμέσου ἐκτελέσεως τῆς παρακλήσεώς μου.

— Κύριε, μοῦ εἶναι ὅπως ἀδύνατον, ἵππεσκέθην τὴν σύμπραξίν μου ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ τινος σκοποῦ, καὶ ὡς βλέπετε σήμερον, δὲν ἐξῆλθον.

— Κυρία, εὐσπλαγχνισθῆτέ τον, ὁ φίλος μου εὐρίσκειται εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ἄδου. Θέλει νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν ζωὴν πρὶν τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ὡ! μεταβῆτε εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶναι μέγας καλλιτέχνης καὶ ἀποθνήσκει ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτα!

Ἡ αἰοιδὸς ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Δὲν ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

— Κυρία, ἂν εἰσθε εὐσπλαγχνος καὶ καλὴ, ψάλετε του διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ: «Κλάψε, καρδιά μου», ὅπερ αὐτὸς συνῆθε δι' ὑμᾶς. . .

Ὁρχα, ἀσθμαίνουσα, συγκεκνημένη ἡ Μ. . . ἠγέρθη.

— Ὁ φίλος σας, ὁ φίλος σας συνῆθε τὸ «Κλάψε, καρδιά μου»; Τὴν μελωδίαν αὐτὴν τὴν ἔχω λάβει πρὸ πενταετίας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Στόνοι ἐρώσεως ψυχῆς, εὐτυχοῦς ἂν σᾶς ἤκουε νὰ τοὺς ψάλετε», τὴν μελωδίαν αὐτὴν τὴν ἔψαλα μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, εἶναι περιπαθὴς καὶ ὡραία . . . ὡραία ὥστε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ψάλω δημοσίᾳ . . . καὶ ὁ συνθέτης τῆς μελωδίας ταύτης. . .

— Εἶναι ὁ ψυχοραγῶν φίλος μου. . .

— Ἄλλὰ διατὶ νὰ μὴ τὴν ὑπογράψῃ . . . τὴν ἐζήτησα μάτην ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκδότας.

— Δὲν ἔγραψεν ἢ μίαν μόνον δι' ὑμᾶς.

— Ἄλλὰ διατὶ νὰ μὴ φανερωθῇ πρὸ πενταετίας τὴν ψάλλω μόνη μόν καθ' ἐκάστην . . . ἀπέροισα πᾶσαν πρότασιν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός τούτου, ἐξ αἰτίας ἐνός ἀγνώστου, τὸν ὁποῖον ἐφανταζόμην ἄσημον καὶ ἀφανῆ. Ἐγὼ ἢ τοσοῦτον ἀγέροχος πρὸς πάντας, θὰ ἤμην εὐχαρίστως δοῦλη αὐτοῦ. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ γίνω φίλη του, μνηστὴ του, ἂν ἤθελε μνηστήν, ἀγνήν καὶ λευκὴν ὡς τὴν μᾶλλον αἰδήμονα κόρην . . . σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Τίτλοι καὶ περιουσίαι κολοσσιαῖαι ἐρρίφθησαν πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ ἀπελάκτισα τὰ πάντα χάριν ἐκείνου, ὅστις μοὶ προσέφερε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸ «κλάψε καρδιά μου». . . ὦ! ποῖαν λοιπὸν μαγικὴν δύναμιν ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, ὥστε νὰ δίδωσιν εἰς τὰς λέξεις καὶ τοὺς ἤχους ἀξίαν περισσοτέραν τῶν τιμαλφεστέρων σαπφείρων καὶ ἀδαμάντων! . . . καὶ λέγεται ψυχοραγεῖ. . .

— Ἄλλοίμονον!

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἄς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι τὸν ἀγαπῶ, πρέπει νὰ τὸ μάθῃ πρὶν ἀποθάνῃ.

Ἀπώθησε τὰ χαρτονομίσματα καὶ θέτουσα μίαν μαύρην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύπτραν,

— Πτωχέ μου, φίλε, διατὶ νὰ μὴ μοῦ φανερωθῆς;

— Διότι σᾶς ἠγάπα, διὰ τὴν ἀγνήν καὶ ἀθῶαν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἀγαπᾷ χωρὶς ὑπολογισμοῦς, χωρὶς ἐπιθυμίαν, χωρὶς βλέψεις, διότι πάνθ' ὅτι ἀγαπᾷ τις δὲν ὑφίσταται, κατακλύζει τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ φαντάζεται μὲ τὴν μορφήν, μὲ τὴν χάριν, μὲ τὴν καλλονὴν γυναικῶς, τὴν ὁποίαν εἶδον στιγμὴν τινα, τὴν ὁποίαν λατρεύουσιν ὡς εἰδωλον . . . πλὴν φοβούνται μὴ τοὺς ἀπατήσῃ ἢ πραγματικότης.

Ὅταν ὁ Νίκος συνερχόμενος ἐκ τῆς λιποθυμίας ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὁ Γεώργιος πρὸ τοῦ κλειδοκρυμμένου ὑπέπαιξε τὸ προανάκρουσμα τοῦ «Κλάψε, καρδιά μου».

Διὰ φωνῆς κρυσταλλίνης, παθητικῆς, διατρεχούσης τὰς ὁδοὺς τῆς καρδίας, φωνῆς πηγαζούσης ἐκ τοῦ βάθους ψυχῆς ἐρώσεως, φωνῆς πλήρους θωπείας, πόθων σταθερότητος, ὄρκων αἰωνίων, ἡ Μ. . . ἐντὸς ἀνθίνου ἀροτοφορίου ἐψάλλεν καὶ ὁ ψυχοραγῶν μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἐκστάσεως ἤκουε τὸ «Κλάψε, καρδιά μου».

Τέλος ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα εὐσεβῶς, ὡς εἰσέρχεται τις εἰς θυσιαστήριον, ὡς εἰσέρχεται εἰς τὸν ἔρωτα, ὡς εἰσέρχεται εἰς ἓν ὄνειρον γλυκὺ.

Ν. ΣΑΡΔΔΟΣ

λοσύνη, όταν μέσα εις την ψυχὴν εἰσέλθῃ καὶ στήσῃ τὸν θρόνον τῆς αὐτῆς ἡ μάγος θεά, ὅταν ἡ καλοσύνη περιβάλῃ τὴν καρδίαν ἔκτος τῶν ἄλλων χαρίτων, τὰς ἁποίας σκορπίζει ἀπλῶνι εἰς τὸ πρόσωπον μίαν ἡρεμὴν καλλονὴν, ἐν ελαφρῶς δεσμευόν θέλητῶν, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸ θεωρεῖ νὰ σπυρῇ εἰλως οὐχὶ πρὸ τοῦ σαρκικοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀφθόνου σαρκός, ἀλλὰ πρὸ ἐξιδανικευμένον τινός καὶ ἀγγελικοῦ ἰνδάλματος. Μάτια ἐκφραστικά καὶ φωτεβόλα, μάτια πλαισιούμενα ἀπὸ εὐγράμμους ὄφρυς καὶ πλούσια βλέφαρα, παράστημα εὐθύτερες καὶ βασιλικόν, στήθη ἀφθονα καὶ εὐπλαστα μέλη, ὅλα αὐτὰ εἶναι βέβαια στοιχεῖα ὠραιότητος, ἐν τούτοις, ὅταν δὲν φωτίζονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλοσύνης, ἡσυχίως ἔχουσι κατὰ τὸ ἀσκητικόν, κατὰ τὸ ψυχραῖνον. Ἐνῶ ἔχετε βέβαια ἰδεὶ κόρας ἀπλᾶς με γραμμὰς προσώπου καὶ σώματος ἄνευ ἀξιώσεων καλλονῆς καὶ ἐνίοτε ἐλαττωματικὰς μάλιστα νὰ θέλγουν καὶ νὰ συναρπάξουν, θὰ ἔχετε δὲ βέβαια τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσητε τὸν φίλον σας, ὁ ὁποῖος ἐξεδήλωνε τόσον θαυμασμὸν καὶ τόσην λατρείαν διὰ μίαν τοιαύτην κόρην, τὴν αἰτίαν τῆς προτιμήσεώς του αὐτῆς, καὶ εἶμα' βέβαια ὅτι θὰ σᾶς ἀπήντησεν — "Ἐχετε δίκαιον" ἀλλ' ἔχει κατὰ τι τοῦ δεικνύει τόσον ὠραίαν.. καὶ ἐκεῖνο τὸ κατὰ τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ σᾶς προσδιορίσῃ, δὲν εἶναι τίποτε περισσώτερον τίποτε ὀλιγώτερον, εἰμὴ ἡ καλοσύνη. Εἶδον τοῦλάχιστον ἐγὼ ἄνθρώπους τοῦ κόσμου, ἄνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν τῆς λέξεως εἰς τὴν κοινωνίαν ἀληθῶς νινεαυρς καθὼς λέγουσι οἱ Γάλλοι, νὰ σύρονται αἰχμάλωτοι μίως καλλονῆς, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καλλονή, ἀλλ' ἦτο ἰσχυροτέρα πάσης ἄλλης. Αὐτὰ ἐσκεπτόμην, ρίπτουσα ἐν βλέμμα πρὸς τὴν γείτονα μου κ. Ν. καὶ ὡς συμπέρασμα τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης· ἔρχομαι νὰ σᾶς δώσω μίαν μικρὰν φιλικὴν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν καὶ εἰς ἐμὲ ἀπεκάλυψε τὸ δάσος· μέσα εἰς τὸ καλλυνηθῆνόν σας μαζί με τόσας πομμάδας καὶ τόσα βινέγκο, μαζί με τὰ μπουκαλάκια τῆς ἰριδος καὶ τῆς βιολέττας νὰ εἰσαγάγητε τὸ καλλίτερον κοσμητικὸν φάρμακον, τὴν ἐπιτυχεστέρην σκευασίαν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ δυνηθῆτε νὰ αὐξήσητε τὴν εὐμορφίαν σας καὶ νὰ ἀναδείξητε τὰ κάλλη σας.

Ἡ καλοσύνη ἔκαμε τὰς βαθυτέρας καὶ διαρκεστερας κατακτήσεις.

Δις **EYA.**

PASSA TEMPO

Δάσκαλέ μου σ' ἂν πεθάνης . . .

Τριόκλιτα καὶ δῖκους κ' ἀνώμαλα θὰ ράψω
καὶ θὰ τὰ στήσω τρόπαιο σὸ μνημῆμά σου καρδί
καὶ τὴν ψυχὴν βαρναλῆς, ἐνα ρητὸ θὰ γράψω :
« Τὴν γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν φαμέν, φατέ, φασί ! »

ΧΑΡΙΚΛΗΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΟΥΣ

Πολὺ ὠραία προκηρύσσεται ἡ ἐκδρομή, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσε διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Δελφοὺς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαιοτήτων ὁ κ. Βαλαλάς. Ἐκ τῶν προτέρων ἔχουσι καθορισθῆ καὶ αἱ μικρότεροι λεπτομέρειαι, ὥστε οἱ ἐκδρομεῖς νὰ μείνωσι τελείως εὐχαριστημένοι. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς ὅσους τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν ἐδήλωσαν συμμετοχὴν ὡς μὴ χάσωσι τὴν ὠραίαν αὐτὴν εὐκαιρίαν ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπολαύσεως. Ἡ ἐκδρομὴ γίνεται τὴν 26 Αὐγούστου.

Ἄσκι δὲν ἀγαπᾷ τὴν μόνωσιν, δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν, διότι δὲν εἶναι τις ἐλεύθερος εἰμὴ ὅταν εἶναι μόνος.

Σοπεργάουερ,

ΖΑΚ ΓΚΡΟΣΤΑΪΝ

Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀνωτάτου Ὀθωμανικῆς Ἐταιρίας τοῦ ΠΑΓΟΥ καὶ τῆς Ἀνω. Ἐταιρίας Ζυθεργουστασιῶν **ΜΠΟΜΟΝΤΗ**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ

Βασιλικὰ παράσημα ἂν φέρῃ εἰς τὰ στήθη, ὡς τύπος σιραϊτικὸς ἂν τόσον ἐτιμήθῃ, ἐκεῖνο ποῦ τοῦ πρόσφερε ἐδῶ ἡ κοινωνία εἶνε τὸ Δίπλωμα Τιμῆς ἀπ' τὴν Ἐδεργεσία. . . Ἀπ' τὴν θεὰ ποῦ λάτρευε ὁ Ζακ Γκολσταῖν τόσο κ' εἶπε κ' ἐκεῖνη Δίπλωμα ἀξίζει νὰ τοῦ δώσω. Γιατ' εἶχε μόνον του σκοπὸ πάντα καλὸ νὰ κἀνῃ καὶ μὰ καρδιὰ μοναδικὴ ποῦ ἦταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τῆς ζωῆς τοὺς ναγάους ἀπέραντο λιμάνι

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΝΤΑΣΕΙΡΑ ΝΕΑ

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη εἰς μεταθέσεις Μητροπολιτῶν. Οὕτω τοῦ Ἡλιουπόλεως παραιτηθέντος, ἐξελέγη ὁ Καλλιουπόλεως κ. Παρθένιος, εἰς τὴν θέσιν του δὲ ὁ Ἄδρ/λεως κ. Καλλίνικος.

— Ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Πολύκαρπος ἐξελέγη μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως καὶ ὁ ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἅγιος Κυριακῆς Κοντοσκαλίου προηγούμενος κ. Νεόφυτος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος.

— Ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Σερβίων ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέλεξε τὸν διακεκομμένον Μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιον. Μητροπολίτης Μογλενῶν ἐξελέγη ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ ἁγίου Δέσχω κ. Κωνσταντῖνος.

— Αἱ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σχέσεις φαίνονται πολὺ τεταμέναι. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ριφαὰτ πασᾶς κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἑλληνοσ Πρεσβευτοῦ συνέντευξιν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπέχει τὴν εὐθύνην.

— Ἐπικρατεὶ διάδοσις, καθ' ἣν ἡ Κυβέρνησις, ὑπέικουσα εἰς τὴν γνώμην τοῦ Κομιτάτου, θὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τελεσίγρα-

φον. Ἐνδεικτικὸν τῆς καταστάσεως εἶναι ἡ συγκέντρωσις τῶν εὐρωπ. στόλων εἰς Φάληρον. — Ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος μετέβη εἰς Κετίγνην διὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν Βασιλέα εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Μαυροβουνίου εἰς Βασιλείον. Τὸ τοιοῦτον ἐνδιαφέρον μετὰ σχολιάζεται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΧΑΘΗΚΕ

Ἀμοιβὴν θάχῃ μεγάλην ὁποῖος θὰ μοῦ ξετροπώσῃ μὰ καρδιὰ π' ἀπ' τὴν καρδιὰ μου ἐκουβάλησε κρυφὰ χωρὶς κἂν νὰ μοῦ πληρώσῃ. . . τὰ ἐνοίκια ποῦ χρωστᾷ.

Τὴν καρδιὰ τὴν λέν Μαρίκα, μοιάζει ζάχαρι καὶ μέλι, κ' εἶν' ἀγλύκαντο φαρμάκι· λές καὶ καίει σὰν φωτιά, κ' ὅμως εἶναι κρῦο χέλι μπουζι, χιόνι, παγωνιά.

Δές καὶ εἶν' ἀπὸ βελουδο κ' εἶναι γαδουροαγκάθι, λές καὶ εἶναι ἀγγελουδι Χερουβειμ τῆς Παναγίας κ' εἶναι διάβολος με πάθη, κ' εἶναι μαῦρος Σατανᾶς.

Κι' ὅμως κλαίει ἡ καρδιὰ μου τὴν ἀγάπῃ τῆς τὴν τόση, χωρὶς τὴν καρδιὰ ἐκείνης θὰ στενάξῃ ὄρφανὴ κ' ἂν τὴν ἔχ' αὐτὴ προδώσῃ "Ἄχ! ἐκεῖνη τὴν πονεῖ.

Κι' ὅμως κλαίει ἡ καρδιὰ μου τὸ σκληρόκαρδο τῆς ταίρι ποῦ τὴν ἄφηκε εἰς τὰ κρῦα καὶ γι' αὐτὸ ὁποῖος τὸ βρῆ εἰς τὸ σπῖτι μου νὰ φέρῃ καὶ γενναίως θ' ἀμοιφθῇ.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὡς πρῶτον καὶ στοιχειῶδες καθήκον θεωρῶ τὴν ἐκφρασιν τῆς βαθείας μου εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν παλλῶν μου εὐχαριστιῶν πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι με ἠγάπησαν καὶ διηκλύναν τὴν ἐμφάνισίν μου. Εἰς τοὺς λογίους τῆς πόλεός μας καὶ τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ προσφέρωσι τὴν συνεργασίαν των, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὑπερηφανεύομαι, εἰς τοὺς Διευθυντὰς τῶν ἐφημερίδων καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς δημοσιογράφους διὰ τὰς τόσον εὐγενεῖς καὶ ἐνθαρρυντικὰς κρίσεις των, τὰς ὁποίας ἀφειδῶς ἐδημοσίευσαν καὶ πρὸς ὅλους ἐκείνους, τέλος, οἱ ὁποῖοι με προθυμίαν ἀξιοθαύμαστον εὐηρεστήθησαν νὰ καλύψωσι διὰ τῶν ὀνομάτων των τὰς σελίδας τῶν καταλόγων μου, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν πληθώραν των ἐφάνησαν πολὺ στεναί· πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους συλλήβδην ἀπευθύνω ἐν μέγα καὶ θερμὸν εὐχαριστῶ, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξω τοῦτο δι' ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως. Ἐπειδὴ δὲ εὐελπιστῶ, ὅτι τόσον οἱ μὲν, ὅσον καὶ οἱ δὲ δὲν θὰ παύσωσιν ἔχοντες τὰ αὐτὰ φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς ἐμὲ, παρακαλῶ αὐτοὺς ὅπως λάβωσι μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν καλοσύνην καὶ μοὶ γράψωσιν εἰς δύο ἔστω γραμμὰς τὴν κρίσιν των, μοὶ ὑποδείξωσι δὲ ἀπεριφράστως τὰς ἑλλείψεις μου καὶ τέλος ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ δὲν ἔγινε ἢ ὅ,τι κακῶς ἔγινεν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ γίνουν. Μετὰ τὸ γενικὸν αὐτὸ δημοψήφισμα, θὰ χωρίσω τὰς γνώμας καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς καλλιτέρας καὶ ἐπικρατεστερας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀναμένον καὶ τὴν νέαν ταύτην χάριν εὐχαριστῶ καὶ πάλιν θερμῶς.

ΤΟ «ΑΠ' ΟΛΑ»

Πρὸς τοὺς ἐκδότας ἐπιστολῆ
ιοῦ λιμαδίου τοῦ Φασουλῆ.

Στίχους νὰ γράψω θέλετε
καὶ μὴνυῖά μου στέλλετε
νὰ μὴν ἀργοπορήσω
νὰ σὰς εἰχαριστήσω.

Στίχους ἐγὼ σὰν μηχανὴ φοιτῶ ὅπου θέλω,
σὰς γράφω καὶ γιὰ τὸν Δζαχί καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο,
ἀρκεῖ μέσ' στὸ μὴνῆμα, κάθε Σαββάτο βράδυ,
νὰ ριγίετε, παμφίλτατοι, δῶδ τρεῖς σταγόνες λάδι.

Ἄλλ' ἐπὶ τούτου, πρὸς Θεοῦ, τί θέλετε νὰ γράψω;
πῶς εἴμπορῶ τὴν Μουσά μου τὸν οἰστρό μου νανάφω;
ὅπου ὅπου, κύριοι, κ' ἂν ἔρριπα τὸ βλέμμα
ἄξιον λόγου πουθενὰ δὲν βρήκα κανέν θέμα.

Ἄν εἶχαμε ζήτηματα καὶ καταδιωγμούς,
ἔτ' ἐθνικῶν ἢ κληρικῶν θεσμῶν συγκλονισμούς;
αἱ! τότε θάβρισκε καθεὶς νὰ γράψῃ κάτι τι
στὸ δόλλιο τὸ χαρτί,
ἀλλ' ὅμως ὄχι! κ' οὐστ' κιοπέκ κανένας δὲν μᾶς λέει
κ' ὅλοι μὲ σέβας ὀμιλοῦν γιὰ τὰ παληὰ μας κλέη.

Πῶς ἰμέρεψαν, ἐκδόται,
ὄλα τὰ φρονήματα,
δὲν ἀκοίεται κινένας νὰ μᾶς βρίζῃ πότε-πότε,
μόνον δὸς του μᾶς χορταίνουν μὲ φιλοφρονήματα.

Κι' αἱ σχέσεις τῶν γειτόνων
γάλα καὶ αὐτὰ καὶ μέλι,
ποῦ μᾶς κυττοῦν μὲ ρθόνον
οἱ ξένοι . . . τί μᾶς μέλλει;

Μπορεῖ κ' ὁ Βενιζέλος
νὰ βγῆ μητροπολίτης
κ' ἔτσι νὰ πάρῃ τέλος
τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

Τὰ διάφορα στοιχεῖα
τῆς ἐβηνῆς δὲν ταραττοῦν,
συζητοῦν ἐν ἀρμονίᾳ
κ' ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς χωρᾶς δλοένα καὶ συμποῶττον;
Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ πρὸ πάντων μ' ἀναγκάζει ν' ἀπορῶ
κ' ἐρωτῶ γι' αὐτὸ κ' ἀκόμα τὸ δικό σας τὸ ξερό,
εἶνε τὸ νὰ βλέπῃς Τούρκους κ' Ἑλληνας ὡς καλοὺς
[φίλους
καὶ νὰ λένε μεταξύ των «βοηθήσωμεν ἀλλήλους».

Ὅταν γιὰ τὰ προνόμια λέμε τὰ προαιώνια,
μὲ γέλοια δὲν μᾶς ἀπάντου, οἱ οὐσμειροὶ σαρδώνια,
ἀλλὰ μᾶς λέγουν περιτταὶ
αἱ συζητήσεις σας αὐταί,
ἡμεῖς παραδεχόμεθα πᾶν ὅτι μᾶς γυρέφετε
κ' ἐμπρὸς ἀφόβως, κύριοι, νὰ μᾶς καβαλλικέφετε.

Αὐτὰ μᾶς λέγουν οἱ πτωχοὶ μὲ ταπεινὴν φωνήν
ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα καὶ τὴν «Γενὴ Τανῆν»,
μὰ καὶ τοὺς συνεργάτας τῆς (ὄν ὄρα τὴν μουντζούρα
στὴν κάτωθι φιγούρα),
κ' ὅταν μικρὸν ἐπόμνημα δώσαμε στὸ Βεζύρη
γιὰ κάποιο πανηγύρι,
αὐτὸς μὲ φιλοφρόνησιν μεγάλῃν ἀληθῶς
ἐδέχθη τὸ τακρίριον κ' ἐτύλιξ' ἐμβριθῶς
μ' αὐτὸ τουλουμοτύρι,
ἐνῶ τοῦ Γένους οἱ ταγοί,
ὠκύποδες ὡσάν λαγοί,
τῶκοψαν λάσπ' ἡρωϊκῶς πρὸς τοὺς λαχανοκήπους

κ' ὅπου τῆς καρδούλας τῶν κατέστειλαν τοὺς
[κτύπους
ἐστράφησαν θερμοῖμοι στὸν Σεῖχουλιελάμη
λέγοντες, αἴντε μπακαλοῦμ κ' αὐτὸς τί θὰ μᾶς κάμη.

Τότε, Καβαλιέρε μου, Χρησιτίδη καὶ Σαράδε,
αὐτὸς τοὺς εἶπε τάδε:
« Ρωμηοὶ μου φιλοπόδοι, μπεκρηδες, φωνακλάδες,
» σὰν τὰ παληὰ τὰ χρόνια
» θέλετε νὰ σὰς κυβερνοῦν οἱ φαρδομανικάδες,
» τὰ σεβαστὰ κωθώνια,
» ὅπου τὰ μαῦρα ποῦ φοροῦν κρύβουν τὸν κάθε οὔπο
» κ' ἡμεῖς ἐδῶ νὰ χάσκουμε μονάχα γιὰ τὸν τυπό;
» Μποῖλέ ὄλοσούν, νὲ γιαπαλοῦμ, θέλετε τίποτ' ἄλλο;
» θέλετε τοὺς Ἑξαρχικούς νὰ διώξω μὲ κλωτσῆς;
» θέλετε τῆς Βουλγάρικες νὰ πάρωμ' ἐκκλησιῆς;
» κ' ὕστερα νὰ στῆς κάμωμε, μωρὲ Ρωμηοὶ, ρεγάλο; »
Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' οἱ ταγοὶ δὲν ξέρω τί τοῦ μίλησαν
ἀλλ' ἀνεπίστως ὕστερα τῆ σκαλᾶ κατρακύλησαν.

Κι' ὁ Δζαβὴτ στὴ Γερμανία
μὲ πολλὴ διπλωματία
ἐκατάφερε πολλὰ
γιὰ τὸν τόπον μας καλά

Ἴδου λοιπὸν, ἐκδόται μου, ξηρῶς καὶ ἐν συντομίᾳ
τὰ μᾶλλον σπουδαιότερα τῆς ἐποχῆς σημεῖα:
Ἄν ἴσως δὲν σὰς ἄρεσαν . . . τ' αὐτὰ μου δενίδρῶνουν
ποτέ μου δὲν ἐπόθησα ποιητικὰ στεφάνια . . .
Χαίρετε, πάγω στὴν ὁδὸν τοῦ Πέρα ποῦ τὴν στρώνουν
κ' ἐκεῖ θαυμάζω κεχηρῶς ὅσα περνοῦν φουστάνια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Ὁ Καρᾶ Γιάννης.

Ὁ Δζουδζές.

Ὁ Χήν-ογλους.

Ὁ Ἀνάργυρος.

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ἐκδιδόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.
Ἰδρυτής: Γ. Α. ΦΙΛΙΚΟΣ
Ἑπιθνήνος: Π. Ν. Κεσίσογλους.
Διευθυνταί: Ν. Τ. Παπαδημητρίου
Ἄθ. Π. Γαϊτανοπούλου
ΓΡΑΦΕΙΑ
ἐν Κ/πόλει, Γαλατῆ, Λατίρ χάν, ἀριθμ. 7.
ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐν Κωνσταντινουπόλει . . . Γρ. 47 1/2
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις . . . » 60—
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . Φρ. χρ. 15—

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐν Γαλατῆ, Ἴσμουρλόγλου Χάν.
Μεγεθύνσεις εἰς μέγα ἀτελιὲ
τῆς Ἰταλίας.
ΚΑΤΑ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ.

ΕΜΠΡΟΣ
Ἡ μόνη ἑλληνικὴ σατυρικὴ καὶ γε-
λοιογραφικὴ ἐφημερὶς ἐν Κ/πόλει.
Γαλατᾶ, Ἴσμουρλόγλου Χάν,
ἀριθμ. 12-13.
Τὸ «Ἐμπρὸς» ἀπὸ τῆς 1ης Ἀυγούστου
1910 εἰσηλθεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος αὐτοῦ
(οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ
ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, ὀφείλουσι σὺν
τῇ αἰτήσῃ ν' ἀποστέλλωσιν εἰς τὴν ὥς
ἂνω διεύθυνσιν τὸ τιμῆμα τῆς ἐγγρα-
φῆς των γρῶς. 50 διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς (χαβαλὲ) ἢ διὰ γραμματοσή-
μων τοῦ ὀθωμανικοῦ ταχυδρομείου
ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῃ
ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΣΤΑΙΝ
ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΕΠΙ Τῇ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
τῆς μεγεθύνσεως τοῦ Καταστήματος
μὲ τιμὰς λίαν ἐκπεσιμένας.

“ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ”
ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ
Διευθυντής: Δ. Ι. Καλογερόπουλος.
Μελέται φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαί.
Συνεργασία ἐγκρίτων λογίων.
Εἰκόνες ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλ-
λιτεχνῶν.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ Φρ. 12.
Γραφεῖα ὁδὸς Χαριλάου Τρικοῦπη, 22α.